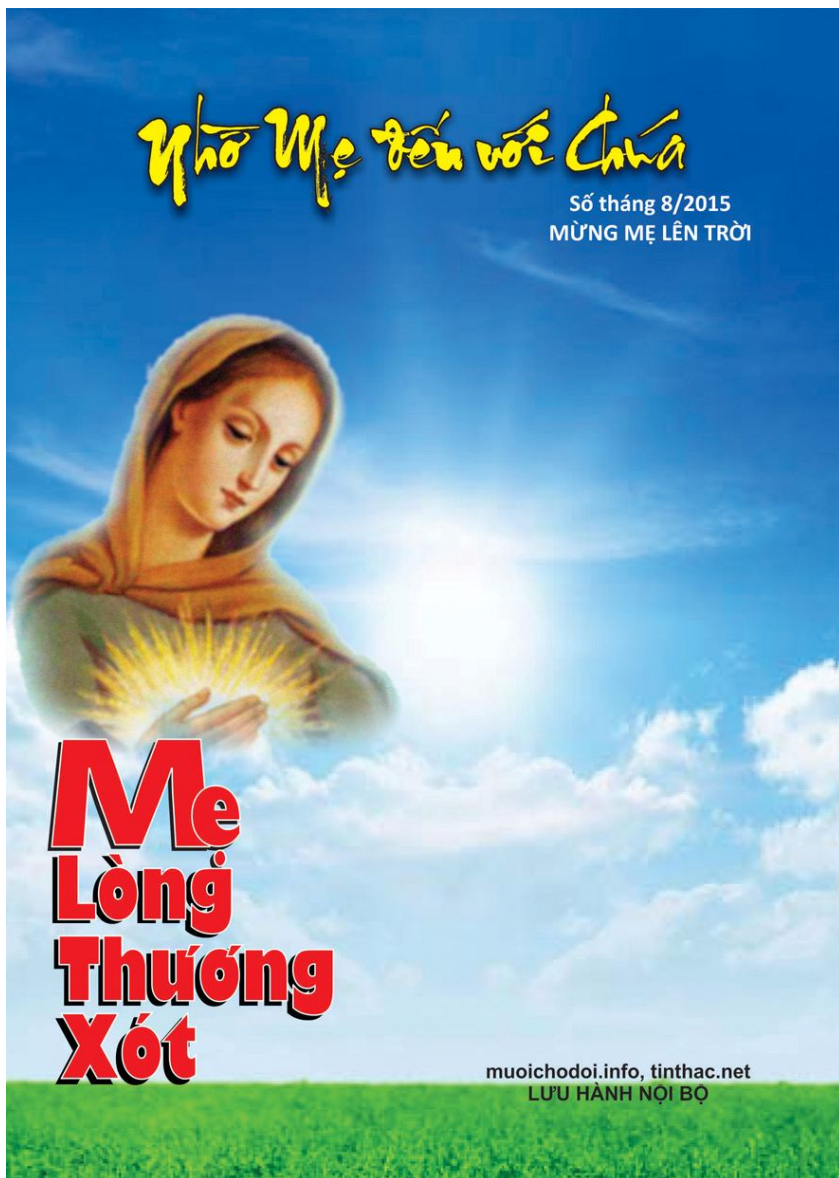

SỢ PHẢI LÊN TRÊN TRỜI !

*Lm. Giuse Trần Đình Long
Dòng Thánh Thể*

Việc tin tưởng Đức Mẹ hồn xác lên trời đã có từ lâu trong Hội Thánh, vì Mẹ đã được cứu chuộc hoàn toàn, nên cũng phải được tôn vinh toàn diện, như lời thánh Phaolô nói : “*Thiên Chúa làm cho mọi sự đều sinh ích cho những ai yêu mến Người, tức là cho những kẻ được kêu gọi theo ý Người định. Vì những ai Người đã biết từ trước thì Người đã tiền định cho họ nên đồng hình đồng dạng với Con của Người*” (Rm 8,28-29). Vào ngày 1-11-1950, Đức Thánh Cha Pio XII đã công bố chân lý đức tin sau đây : “*Đức Maria vô nhiễm trọn đời đồng trinh, Mẹ Thiên Chúa, sau cuộc sống trần gian, đã được đưa lên vinh quang trên trời cả hồn lẫn xác*”. Lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời được mừng kính trọng thể hàng năm vào

ngày 15-8.

Thật sự đường lối của Thiên Chúa thì luôn khác hẳn với đường lối của thế gian. “Trời cao hơn đất bao nhiêu thì đường lối của Thiên Chúa cũng khác xa đường lối của con người bấy nhiêu”. Con người muốn được no đủ, bình an, hạnh phúc, thì chỗ nghỉ ngơi trồng cây phải là nơi Lòng Chúa Xót Thương chứ không phải nơi tiền tài, nhà cao cửa rộng, địa vị, quyền lực, danh vọng, dù trong đạo cũng như ngoài đời. Có những đại gia đã ở mức giàu sang tuyệt đỉnh, nắm mọi quyền lực trong tay, hoặc có những đẳng bậc nắm đủ mọi quyền bính chức vụ trong giáo hội, thử hỏi những con người ấy đã đạt tới mấy may hạnh phúc thật sự chưa ? Tham vọng của con người biết bao giờ cho đủ? Túi tham không đáy biết bao giờ đong đầy? No danh vọng chưa hẳn là đã yên cái tâm! Cách sống của con người, dù cho khôn khéo tài giỏi đến đâu thì điểm hẹn, đích đến, chỗ nghỉ ngơi cuối cùng và mãi mãi phải là nơi Lòng Chúa Xót Thương. Nếu không tới được “Điểm Hẹn Giêsu” đó thì tất cả đều vô ích uổng công.

Đức Maria đã sống như vậy, và đang là gương mẫu cho mọi xác phàm muốn sống như vậy. Đức Maria là mẫu mực và là người chúng ta phải nhờ cậy để gặp gỡ được Con Thiên Chúa. Vì tất cả những gì Thiên Chúa muốn ban cho chúng ta nơi Đức Giêsu Kitô đó là “Chức vị làm con, chức vị thừa hưởng phúc lộc của Cha, chức vị đồng trị với Đức Giêsu” (2Tim 2,12). Ôn huệ cao cả này, dù có cố gắng lắm chúng ta cũng không nhận được trọn vẹn, chưa nói chúng ta còn có khả năng từ chối. Nhưng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho một người có khả năng nhận được, đó là Đức Maria, để nhờ Mẹ dẫn dắt mà chúng ta đón nhận được Đức Giêsu.

Đức Maria, một con người xác phàm từ đất mà ra như chúng ta, không phải từ trời mà đến như Đức Giêsu Kitô, đã sống trọn vẹn cuộc sống ân nghĩa trong vinh quang Thiên Chúa. Mẹ đã chứa đựng trong thân xác linh hồn mình cả một Đấng quyền năng tạo thành vũ trụ, cùng với một đại dương mênh mông của lòng mến, mà vẫn sống được cuộc sống bình thường như mọi người, trong nhân ái yêu thương như mọi người, và còn trỗi xa hơn mọi người. Như vậy Đức Mẹ phải là con người duy nhất mà chúng ta có thể tin nhiệm và phải cậy trông. Muốn không bị lạc nẻo giữa đường trần gian này, chúng ta phải chạy đến nhờ Mẹ đưa đến gặp gỡ được Đức Giêsu con Mẹ, để sống kết hiệp với Ngài. Sống kết hiệp không phải trên mây trên gió, mà ngay trong mọi nỗi đau buồn, khắp khinh, đói no, bất trắc của cuộc sống hôm nay.

Bởi đâu Đức Maria được như vậy ? Và bởi đâu chúng ta có một người Mẹ như vậy ?

Tin Mừng nói rất rõ : Bởi Đức Maria tin vào Thiên Chúa, và đặt đời mình vào trong ý của Thiên Chúa. Sách Thánh nói bà Elizabeth được đầy tràn Thánh Thần mà kêu lớn lên rằng : *“Em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em.”* (Lc 1,41-45)

Bản thân Đức Maria chẳng có công nghiệp gì để đáng được như vậy. Và phần chúng ta không bao giờ có thể đặt một tạo vật như Đức Maria ngang hàng với Đức Giêsu Kitô. Tất cả chỉ là ơn, như chính Đức Maria đã nói trong kinh Magnificat. Mẹ chẳng có công gì nhưng tất cả đều là

ơn huệ của Thiên Chúa : *“Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới; từ nay hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc. Đáng toàn năng đã làm cho tôi biết bao điều cao cả, danh Người thật chí thánh chí tôn...”* (Lc 1,48-49)

Hôm nay nhìn vào Đức Maria, Mẹ của tôi hiện đang ở trên thiên quốc cả hồn lẫn xác, và cũng đang ở bên tôi trên cõi đất này, tôi tự đặt câu hỏi : Tôi phải yêu mến Đức Maria như thế nào ?

Thưa, tôi phải yêu mến Đức Maria như người con thảo đối với mẹ hiền. Đừng bao giờ sợ lòng yêu mến Đức Maria là quá mức hay quá đáng. Vì thật sự tất cả thần thánh trên trời cũng như những người tốt lành dưới đất có yêu mến Đức Maria đến đâu cũng không thể sánh bằng lòng yêu mến của Đức Giêsu Kitô đối với Mẹ của Ngài được.

Hơn nữa, nếu tôi càng yêu mến Đức Mẹ, thì chắc chắn tôi lại càng gắn bó mật thiết với Đức Giêsu. Vì chính Đức Mẹ sẽ giúp tôi làm việc ấy, và cũng chính là lòng khao khát của Đức Mẹ như vậy. Đức Mẹ sẽ có con đường ngắn nhất và đúng nhất để dẫn dắt tôi vào trong tình yêu của Con Thiên Chúa.

Nhưng nếu tôi luôn kêu cầu Đức Mẹ, siêng năng lần chuỗi mà lòng tôi vẫn lạnh nhạt với Đức Giêsu, vẫn không bị cuốn hút vào lòng thương xót của Thiên Chúa, nghĩa là cách sống của tôi chẳng có gì thay đổi, vẫn chỉ yêu mình, không có lòng xót thương anh em mình, và không hề lưu tâm đến người khác, lúc ấy tôi phải coi lại lòng mến Đức Mẹ của tôi có đúng ý của Thiên Chúa chưa, hay chỉ mới là những mớ tình cảm vụn vặt, vụ lợi và vô bổ chóng qua.

Khi tiễn ai đi nước ngoài, khi chúc mừng ai được điều may lành, ta hướng về người đó, nơi đó. Nếu đó là một vinh phúc, ta mừng cho họ và đồng thời mơ ước ngày nào đó ta cũng được đến nơi đó.

Khi mừng Lễ Đức Mẹ được thưởng trên Nước Trời, thực sự tôi có muốn được thưởng Nước Trời như Mẹ không ? Nói cách khác, tôi có muốn lên thiên đàng không ?

Ai lại chẳng muốn lên thiên đàng, sao mà hỏi kỳ quá vậy? Nhưng xét cho cùng, có lẽ chúng ta không muốn lên thiên đàng đâu ! Không phải như bài hát : *“Sợ phải lên trên trời. Trên trời hai đứa hai nơi. Thôi anh lại muốn làm người trần gian”*. Lên thiên đàng là điều rất dễ, nhưng cũng rất khó, bởi ta chỉ cần *“muốn là được”* (vouloir c'est pouvoir) ! Chúng ta bảo "muốn", nhưng trong thực tế cuộc sống lại "không muốn". Có hai thứ muốn :

- Muốn muốn : là nghĩ tới đó thì cũng thích, giá được thì hay quá. Nhưng không quyết tâm tìm kiếm. Ngại khó. Sợ khổ. Không chịu dùng các phương tiện chân chính để đạt điều mình muốn. Muốn vậy thôi!

- Muốn thật : là muốn đạt mục đích, đồng thời cũng quyết tâm tìm mọi cách, sử dụng mọi phương tiện chân chính để đạt ước muốn của mình. Thực tâm muốn!

Nói thật, tôi muốn lên Trời là muốn vậy thôi, chứ thật lòng mà nói tôi *“sợ phải lên trên Trời”* lắm.

Khi lên Trời tôi phải nói ngôn ngữ của người ở quê Trời. Đó là ngôn ngữ của lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen nói dối nói gian, nói hành nói xấu, nói xiên nói xẹo, nói bóng nói gió, nói ngược nói xuôi, nói nhăng nói cuội, ăn không nói có... bây giờ làm sao bỏ được?

Khi lên Trời tôi phải có suy nghĩ của người ở quê Trời. Đó là suy nghĩ của lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen nghĩ xấu, nghĩ bậy, nghĩ quẩn, nghĩ lung tung, bi quan yếm thế... bây giờ làm sao bỏ được?

Khi lên Trời tôi phải nói có hành động của người ở quê Trời. Đó là thực hành lòng xót thương. Khó lắm. Tôi không quen. Vì ở dưới đất này tôi quen sống ích kỷ, sống cho mình, sống độc tài độc đoán, sống xa hoa hưởng thụ, sống đầy lòng ghen ghét đố kỵ... bây giờ làm sao bỏ được?

Tôi sợ lên Trời lắm, vì lên đó tôi phải bỏ mọi tham vọng, chẳng còn được nắm chức vụ nào, không còn quyền hành gì, mất tất cả mọi địa vị... Không tiền bạc, chức vụ, địa vị, quyền hành, vậy tôi lên thiên đàng làm gì? Tôi sống thế nào nếu không có những thứ đó? Vì bây giờ tôi đang tôn thờ những thứ đó mà!

Tôi sợ lên Trời lắm, vì khi mừng lễ Bồn Mạ Đức Mẹ hay các Thánh, tôi không được rước sách kèn trống linh đình, không được cờ quạt màu mè hình thức, không được làm lễ đài long lẫy xa hoa, nhất là không được tổ chức yến tiệc linh đình. Chỉ có "lễ" mà không có "lạc" thì buồn chết được!

Tôi sợ lên Trời lắm, vì khi đó tôi phải đối diện với chính mình, thấy được con người thật của mình, phải tĩnh lặng để chiêm ngắm Chúa. Vì tôi quen tổ chức, quen ồn ào, quen du lịch đi đây đi đó, quen được nhiều người biết đến, quen được đón rước tiền hô hậu ủng, quen giao tiếp với các đại gia, ăn nhậu trong các nhà hàng sang trọng, quen thăm viếng những người tai to mặt lớn lắm tiền nhiều của, quen chỉ tay năm ngón, một bước lên xe hơi, quen sống đầy đủ tiện nghi, nhà cao cửa rộng, dinh thự kín cổng cao tường... bây giờ lờ lên thiên đàng không có những người bạn như thế, không có đầy đủ tiện nghi như thế, làm sao tôi chịu nổi?

Muốn được lên Trời như Mẹ, tôi phải noi gương Mẹ, sống như Mẹ. Tôi có tín thác vào Lòng Thương Xót của Thiên Chúa không? Có thực hành lòng thương xót không? Có suy nghĩ, lời nói, hành động theo cách của những người thuộc quê Trời không? Có vui làm theo Lời Chúa không? Có trở nên dấu chỉ của lòng Chúa thương Xót không?

Trả lời “có” cho những câu hỏi trên là tôi đang “muốn thật”, muốn được hưởng hạnh phúc Nước Trời như Mẹ, và tôi đâu sợ phải lên trên Trời!

Lạy Đức Giêsu Kitô, xin dạy con biết yêu mến Đức Mẹ theo ý Chúa.

Lạy Maria, xin dạy con biết yêu mến Đức Giêsu theo đường lối của Mẹ.

Xin giúp con trở nên dấu chỉ và dụng cụ của Lòng Chúa Thương Xót với anh em. Amen

trạng thơ Dâng Mẹ

EVA MỚI

Mẹ, từ ý Chúa thuở Ê Đen,
Thanh thoát vào đời tựa đoá sen,
Sốt sắng theo Con luôn tỉnh thức,
Trầm ngâm mến Chúa mãi ca khen.
Khuyên người xa lánh phường sa đoạ,
Nguyện Chúa xót thương kẻ mọn hèn.
Nhất trí đồng tâm trông cậy Mẹ,
Noi gương khiết tịnh chẳng bon chen...

Chúng con tội lỗi tựa bùn đen
Ca ngợi Mẹ Hiền ví đoá Sen
Trong trắng tuyết trinh trong trắng tuyết
Tội-truyền Vô-nhiễm ngợi, không khen.
Mẹ sinh ra Chúa Ngôi-Hai, xuống
Cứu-chuộc nhân-sinh kẻ thấp hèn
Ơn Mẹ bao la : Hằng-Cứu-Giúp
Vui mừng đón rước, quyết đua chen.

Công tác Bác ái thường kỳ Nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác

CÓ MỘT NỖ LÒNG

Trong 26 giáo phận của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, hiện nay Vĩnh Long là giáo phận duy nhất còn trống ngôi, chưa có Đức Giám Mục từ tháng 8 năm 2013 tới bây giờ (tháng 8-2015). Hiện thời chỉ có cha Giám Quản tạm thời coi sóc giáo phận. Có lẽ vì thế, Chúa Nhật 2-8-2015, Chúa đã gọi nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác đến giáo phận Vĩnh Long để trao 365 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học, để tỏ lòng Chúa thương xót đến những con chiên đang khao khát có được người mục tử như lòng Chúa mong ước...

• **Nỗi Lòng Người Mục Tử Giáo Phận Vĩnh Long**

Trên băng ghế đá, hướng ra khu vườn bình yên của nhà thờ chính tòa Vĩnh Long, cha Giám Quản giáo phận, người cha hiền lành mộc mạc đặc chất Nam Bộ, cho nhóm thiện nguyện ngồi gần bên, chậm rãi chia sẻ nỗi lòng:

"Bà con miệt đồng bằng Nam Bộ còn nhiều khó khăn lắm. Các con về đây đem lòng Chúa thương xót đến cho họ. Cha vui, vui lắm! Khó khăn là cái nghèo đói ư? Không hẳn như vậy đâu các con ạ! Cái khó khăn nằm ở góc rể để ra cái nghèo, ấy là sự nhận thức..."

Người cha hiền mái tóc sương tuyết trắng phau nhìn ra vườn, nơi có những viên đá cẩm thạch lời Chúa trên đó, được xếp đặt thật mỹ thuật trang trọng. Cha Giám Quản đọc một câu ca dao của bà con Công Giáo Nam Bộ:

"Đi đạo Thiên Chúa có lúa ăn hoài..."

Ánh mắt cha bỗng đau đáu suy tư, và có cả nỗi buồn mênh mang.

Quả thật giáo phận Vĩnh Long nằm ở vị trí địa lý được thiên nhiên ưu đãi, những cánh đồng thẳng cánh có bay, mỡ màng, ngút tầm mắt lúa trĩu vàng, thò chân khuấy nước ven sông cá rĩa chân khoan khoái. Mở mắt chẳng muốn làm đã thấy có cái ăn. Nhưng cái thời vô lo vô nghĩ ấy đã qua rồi. Biến động xã hội, di dân cơ học do đất chật người đông. Đồng bào nơi này dù bất cứ tôn giáo nào thì cũng phải chấp nhận hoàn cảnh chung hiện nay, đều phải chịu áp lực của cuộc mưu sinh đầy gian khổ. Tình trạng nông dân bán dần ruộng đi làm mướn ở phố thị là phổ biến. Hoàn cảnh thay đổi nhưng cái lối nghĩ... "Có lúa ăn hoài" chưa hẳn đã đổi thay. Bà con nghèo rất nhiều người còn giữ lối "ăn xổi ở thì", "chơi xả láng sáng dậy sớm" của phong cách “anh Hai”, nên cái nghèo còn theo đuổi mãi.

"Không thể suy nghĩ như thế được các con à! Cha lo lắm. Làm sao cho bà con thay đổi cách nghĩ, cách sống, cách làm việc, dần dần hướng tới lối sống văn minh, hòa nhập với sự tiến bộ của cả thế giới, thì một trong những việc cần phải chú trọng hàng đầu đó là Sự Học, là nâng cao dân trí".

Anh muốn tốt hơn, mà anh dốt thì làm sao mà tốt đây. Phải học, ít nhất trẻ phải học biết cái chữ ở trường, rồi mới có thể vô nhà thờ mà học giáo lý được chứ! Đúng thế không các con? Học lời Chúa đã dành, anh em còn phải học lẫn nhau nữa. Học ngay nơi hai anh trộm ở bên Chúa lúc sinh thì. Anh bên phải đã biết xót thương và bênh đỡ Đấng Toàn Năng, trong khi chính mình chỉ là kẻ tử tù không hơn, kẻ tưởng như chẳng còn phương thế nào để thực thi lòng xót thương trong cảnh ngặt. Học từ anh

trộm dữ bên trái nữa. Thật là chẳng nên chút nào, ngay cả lúc chết đến nơi mà cái bản năng vẫn cứ sân si hoài. Hóa ra sân si có ở trong máu con người ta, phải cầu khẩn hàng ngày để Chúa Thánh Thần chế ngự thói xấu đó.

Vậy nên thiện nguyện viên ra đi làm công tác bác ái còn phải mang trách nhiệm khơi mở yêu thương. Hướng cho con trẻ bài học đầu tiên: ấy là học xót thương, tập thương xót theo gương thầy chí thánh Giêsu. Các con nhớ nhé!"

Câu chuyện còn đang hồi hấp dẫn, nhưng thiện nguyện phải đỡ người cha hiền vào hội trường nhà thờ chính tòa để chủ tọa buổi lễ phát học bổng cho 365 em học sinh nghèo hiếu học trong 24 xứ thuộc giáo phận Vĩnh Long. Cha giám quản tuy đau bệnh, nhưng vẫn cười, vẫn cứng rắn trong từng bước chân. Quả thật nếu có lòng xót thương, thì ngay cả một bước chân vượt qua cơn đau để đến với con cái, đến với đồng bào thì cũng là quà tặng vô vàn lớn lao và ý nghĩa.

• **Nỗi Lòng Người Mực Tử Của Lòng Thương Xót**

Nụ cười và dáng đi thật mạnh mẽ quyết đoán có lẽ cũng thể hiện tính cách của người mực tử đang hăng say loan truyền lòng thương xót Chúa từ cái nôi giáo xứ Long Mỹ. Suốt 5 năm qua, cha Việt kiên trì với việc loan truyền lòng Chúa thương xót, không bỏ sót ngày

thứ sáu nào, đặc biệt là thứ sáu đầu tháng. Mỗi ngày thứ sáu, bà con giáo dân họ đạo Long Mỹ cũng như các họ đạo chung quanh lũ lượt kéo về đây để chung lời khấn nài lòng Chúa thương xót. 12 giờ trưa lần chuỗi Mân Côi, chuỗi lòng thương xót. 13g là giờ dạy giáo lý. 14g thánh lễ kính lòng Chúa thương xót. Sau thánh lễ bà con mỗi người nhận được một chai nước, một ổ bánh mì được làm tại chỗ, nóng hổi vừa thổi vừa ăn, vừa cười nói vui vẻ như anh chị em trong một gia đình: gia đình lòng thương xót! Khi ra về mỗi người còn được trao tặng CD bài giảng lòng Chúa thương xót, tập san "Nhờ Mẹ đến với Chúa", tàng chuỗi, và ai may mắn hơn được trúng thưởng máy

MP3 nghe 500 bài giảng lòng thương xót...

Cha Việt sẵn sàng mời các cha khách đến chia sẻ, dạy giáo lý và dâng lễ đồng tế, với một quan niệm rất khiêm tốn và cởi mở: "Anh em nào được Chúa ban cho tài giảng dạy, mình sẵn sàng mời về cộng tác, không chút ngại ngần so đo. Ai làm cũng được. Miễn là lòng Chúa thương xót

được rao giảng, và được mọi người biết đến lòng thương xót Chúa. Mọi sự khác không quan trọng!"

Chương trình phát học bổng hôm nay quả là món quà bất ngờ của lòng Chúa thương xót. Sau cuộc bàn luận với nhóm thiện nguyện, chỉ trong vòng 3 ngày cuối tuần, cha Việt đã có danh sách 365 em học sinh nghèo hiếu học, từ cấp 1 đến cấp 3 của 24 giáo xứ trong giáo phận Vĩnh Long. Đúng là cái tài của cha thư ký giáo phận!

Với tài "điều binh khiển tướng", sáng Chúa Nhật đầu tháng 8, cha Việt đã quy tụ đầy đủ 365 em học sinh đến gặp hội trường lớn của Nhà Thờ Chính Tòa Vĩnh Long, dù có những em phải đi xa mấy chục cây số. Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác trao tặng học bổng cho mỗi em cấp 1 là năm trăm ngàn đồng, cấp 2 là tám trăm ngàn đồng, cấp 3 là một triệu đồng, kèm theo đó là 5 cuốn tập, CD Bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, và cuốn Tâm Thư Lòng Nhân Hậu để các em biết cách lần chuỗi lòng thương xót. Ngoài ra mỗi giáo xứ còn được hỗ trợ toàn bộ tiền xe cho các em và quà đi đường.

Cha thư ký xác quyết rất rõ ràng với thiện nguyện viên: Tất cả là hồng ân từ lòng Chúa thương xót. Hồng ân ấy thúc bách nhóm phải có những bước đi mạnh dạn hơn,

trong khiêm nhu, tín thác và không lùi bước trước gian khó trần gian. Phải vững tin vì chúng ta đi trong rợp bóng yêu thương của lòng Chúa thương xót.

Được biết vị linh mục với cá tính mạnh mẽ ấy đang dựng xây một "Đền Thánh lòng Chúa thương xót" ở địa bàn giáo xứ Long Mỹ. Trong tương lai mọi người từ khắp nơi có thể đến tham dự những buổi tĩnh tâm, cầu nguyện, thánh lễ, nghe giảng về lòng Chúa thương xót, để Chúa hoán cải cuộc đời bằng phương thế duy nhất cần, duy nhất đúng và dư tràn: Lòng Chúa Thương Xót.

• Nỗi Lòng Của Những Con Chiên

Đây là một “thông tin” do bé An, họ đạo An Hiệp-Vĩnh Long gửi thiện nguyện viên Tín Thác:

Một em học sinh khác, gầy như cây củi rêu cho biết em tên là Nguyễn Trọng Thành Nhân. Nghe cái tên đủ biết là cha mẹ đã kỳ vọng vào em biết nhường nào. Nhưng cuộc mưu sinh đẩy cả hai vợ chồng đi làm nghề mướn cho một xưởng đóng tàu, trong khi chính họ chẳng có nổi cho riêng mình một chiếc ghe con con để làm nghề đăng đó. Khi hỏi Thành Nhân là em ước mơ gì, em bảo không biết cái gì có tên là ước mơ! Em hỏi lại nó có phải

là con tàu phải không. Nếu thế thì em không thích đâu, vì cái gọi là con tàu đã khiến ba mẹ em đi xa hoài. Em chỉ mong bố mẹ về với em, có ruộng lúa như nhà một đứa bạn, và em được ở gần bố mẹ. Chỉ là vậy thôi. Cả nhà sẽ đi cấy lúa, em được đi học và không làm cho ngoại phải lo mỗi khi nhà trường báo tiền đóng học.

Có nhiều và rất nhiều các em học sinh như An, như Thành Nhân ở các vùng sâu vùng xa đang hướng tới chúng ta...

• Và Nỗi Lòng Của Thiện Nghiệp Viên Tín Thác

Có lẽ tất cả những nỗi niềm, những lo lắng trần trụi đó cũng là ngọn ngành nỗi lòng của thiện nguyện viên Tín Thác. Chính vì vậy mà khi được phép của cha Giám Quản, cha xứ Long Mỹ và cha sở nhà thờ Chánh Tòa, thiện nguyện đã cố gắng hết sức mình đem những món quà của Lòng Chúa Thương Xót tới giáo phận Vĩnh Long để "tấm lòng chung với tấm lòng, yêu thương gặp gỡ thương yêu" trong buổi lễ trao học bổng lòng Chúa xót

thương. Cho dù sức hạn hẹp nhưng là cả thiện tâm từ sự đóng góp sẻ chia của con cái lòng Chúa thương xót từ khắp nơi gửi đến các em học sinh vùng sông nước Cửu Long đáng yêu đáng mến.

365 phần học bổng, dù rất cố gắng nhưng vẫn thật nhỏ bé. Thôi thì thiện nguyện đặt vào đó con tim và những sáng tạo nho nhỏ, phong thư màu hồng xinh xắn dành cho các bé cấp một, phong thư màu vàng sống động dành cho các em cấp hai, còn bao màu trắng dành cho các cô các cậu cấp ba đang trở mã. Từng cuốn tập

vở, từng trái bóng bay, tất cả được thiện nguyện viên chọn lựa kỹ càng, sao cho mọi sự thật chỉnh chu, góp phần làm tròn đầy niềm vui cho các em, một thế hệ mầm non của giáo phận Vĩnh Long. Việc ươm mầm, xới vun cho cả thế hệ tương lai, quý cha và cả giáo phận đặt tâm huyết và sức lực, xin cho thiện nguyện Tín Thác được một chút góp tay nho nhỏ.

Tất cả cố gắng đã kết hoa để có một buổi sáng Chúa Nhật đầu tháng tám thật tung bừng. Người gặp gỡ người, nụ cười gặp nụ cười, bàn tay xiết chặt bàn tay, lan

tỏa thương yêu, và vút lên bản tình ca ngợi khen lòng Chúa xót thương.

Cũng sẽ là chưa trọn vui nếu không nhắc tới sự liên kết với chính quyền địa phương sở tại. Thật xúc động khi vị đại diện của chính quyền tay chung tay nối vòng thương yêu cùng thiện nguyện viên, các linh mục tu sĩ, các em học sinh và phụ huynh. Trong chút phát biểu ngắn chia sẻ chị đã nhấn mạnh rằng: việc khuyến học, khuyến tài phải là việc chung của mọi ngành, mọi tôn giáo, và tất cả mọi người, cảm ơn sự chia sẻ của Tín Thác và sự trợ giúp tận tình của giáo phận Vĩnh Long. Niềm vui thật sự đã lan tỏa. Tốt Đạo đẹp đời.

Giáo phận Vĩnh Long đã có một ngày hội của yêu thương, của sự kết đoàn vì nó không chỉ dừng lại ở việc trao tặng 365 học bổng lòng Chúa xót thương của nhóm

thiện nguyện viên Tín Thác, nhưng đã trở thành ngày hội "chung một tấm lòng, cùng một yêu thương" nơi những đứa con của lòng Chúa thương xót.

Haleluia, tạ ơn Chúa!

Bản tình ca thương yêu hẳn còn nhiều dịp để viết tiếp, khi những bước chân thiện nguyện Tín Thác vẫn miệt mài lên đường loan truyền lòng thương xót Chúa...

*Thiện Nguyện Tín Thác
Vĩnh Long 2015*

Chuyên mục : Hạt Giống LTX

1- Câu Chuyện Thứ Nhất

Có một người phụ nữ nghèo khó tên Quyên rời quê hương miền Trung vào lập nghiệp ở thôn 5 Đambri, giáo xứ Thiên Lộc, Bảo Lộc. Chị là một người phụ nữ siêng năng cần cù chịu khó từ việc nhà đến việc đồng áng. Dù là người đạo theo nhưng chị luôn sống trong niềm tín thác vào Thiên Chúa. Tuy nhiên chồng chị là một người nghiện rượu nặng, mỗi lần nhậu về anh lại chửi rủa vợ thậm tệ. Cảnh này đã lặp đi lặp lại hàng ngày đến mười mấy năm trời. Đôi lúc chị cũng nghĩ đến cảnh phải ly dị, đường ai nấy đi. Những lúc đó chị lại nghĩ đến các con và cầu nguyện với Thiên Chúa. Chúa lại thêm sức mạnh cho chị đủ sức vác Thánh giá mỗi ngày.

Một thiện nguyện viên Tín Thác là hàng xóm của gia đình chị, thấy cảnh khổ của chị nên tặng gia đình chị một chiếc máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, đồng thời hướng dẫn chị cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa để Chúa biến đổi chồng chị. Nhận được máy nghe giảng lòng thương xót Chúa, chị mừng lắm mở to suốt cả ngày. Trong lúc làm công việc nhà, chị cũng mở, ra vườn cũng đem theo mở nghe, tối về lại mở cho cả nhà cùng nghe. Rồi phép lạ xảy ra, người chồng dần dần được biến đổi, bớt uống rượu và cũng ít chửi bới vợ con hơn. Đặc biệt tối nào anh cũng cùng với vợ tham dự các buổi đọc kinh theo từng gia đình.

Tạ ơn Chúa, nhờ việc cầu nguyện liên li và sự hy sinh nhịn nhục của người vợ tận tòng đã biến đổi người chồng đạo gốc say xin trở về với lòng thương xót Chúa. Thêm một gia đình bớt cãi vã, vợ chồng con cái yêu thương nhau hơn khi cảm nhận được Chúa Thương Xót hiện diện trong gia đình mình là một món quà nhỏ dâng lên Thiên Chúa là Cha đáng giàu lòng thương xót.

2- Câu Chuyện Thứ Hai

Trên đường vào Đambri, thiện nguyện viên Tín Thác ghé thăm gia đình ông bà cụ Oanh ở thôn 1, thuộc giáo xứ Thiện Lộc. Vừa bước vào nhà chúng tôi đã nghe giọng giảng vang vang đang phát ra từ chiếc radio nhỏ xíu, đó là lời giảng dí dỏm và sâu sắc của người Linh Mục lòng thương xót. Từ lâu lắm rồi, lời giảng của người linh mục này đã trở thành người bạn thân thiết của rất nhiều người già cả, neo đơn, bệnh tật, liệt lao, nghèo khổ,

nợ nần bế tắc trong cuộc sống. Ông cụ Oanh, 75 tuổi, ốm yếu bệnh tật liên miên, cụ bà 70 tuổi khi nghe bài giảng Lòng Thương Xót mới nhận ra chính Chúa là Cha hay thương xót đã đưa cả gia đình bà trở về với đạo Công Giáo để được làm con cái Chúa.

Do hoàn cảnh xã hội miền Bắc lúc bấy giờ chiến tranh, ông bà là người công giáo nhưng con cái không được rửa tội nên sống lạc lối đức tin. Sau khi vào Nam ông bà đã hướng dẫn con cái đến xin rửa tội tất cả là 2 người con. Tội nào cũng vậy sau giờ xem thời sự, cả nhà ông bà quây quần đọc kinh chung và mở máy giảng Lòng Thương Xót lên nghe. Càng nghe càng thấu hiểu, dù nghèo khổ bệnh tật họ vẫn sống an vui bên nhau vì có Chúa luôn hiện diện trong gia đình họ.

Một ơn huệ bình dị và đơn sơ nhưng đâu phải gia đình nào cũng có được cái hạnh phúc bình dị bình an đó, được ngồi ăn cơm chung, cầu nguyện chung và còn nghe giảng chung nữa. Tất cả đều là hồng ân. Alleluia Tạ ơn chúa.

3- Câu Chuyện Thứ Ba

Gia đình chị Bông ở đường Phan Đình Phùng, giáo xứ Thiện Lộc. Anh chị sinh bé trai bị bệnh thiểu năng trí tuệ năm nay đã 26 tuổi. Anh chồng là tân tòng, năm nay 57 tuổi, làm nghề phụ hồ, vợ làm nghề nhặt chè. Công việc vất vả nặng nhọc càng nặng lên vai người chồng khi phát hiện chị Bông bị khối u ở nách.

Nhìn thấy nỗi khốn khó vất vả của gia đình chị, thiện nguyện Tín Thác tặng gia đình anh chị một chiếc

máy nghe 300 bài giảng Lòng Thương Xót để họ nghe và cảm nghiệm được Chúa luôn đồng hành với những con người bệnh tật nghèo khổ để nâng đỡ gánh nặng cuộc đời của họ.

Từ khi nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, chị Bông không còn nhớ đến khối u của mình nữa. Chị vô tư phó thác căn bệnh của mình, con cái và công ăn việc làm cho Lòng Thương Xót Chúa. Tuy anh chồng là người tận tòng nhưng rất sùng đạo. Không ngày nào gia đình anh chị thiếu vắng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót, cùng với việc chuyên chăm nghe những bài giảng về Lòng Thương Xót Chúa mà gia đình anh được bình an và hạnh phúc. Mỗi ngày, càng nghe giảng, càng cầu nguyện, anh chị càng khám phá ra Chúa thương xót mình nhiều lắm nên lòng anh chị bình an kỳ lạ, bình an trong sự tín thác tuyệt đối vào Thiên Chúa giàu lòng xót thương.

4- Câu Chuyện Thứ Tư

Trời chuyển cơn mưa lớn lắm, tôi vừa đóng kín các cửa, tính chuẩn bị leo lên giường đánh một giấc ngủ trưa cho đã mắt. Trời mưa mà cuốn mình trong chăn ấm thì còn gì bằng... Bỗng tiếng gõ cửa, tôi bực bội khó chịu, ai phá giấc ngủ của mình thế này. Vừa hé cửa, tôi đã nghe tiếng cười rộn rã của vị khách không mời mà đến. Ô bác Hương, nhà ở xứ Phúc Lộc, Lam Sơn, Bảo Lộc! Nhà bác cách nhà tôi khoảng 3 km, thỉnh thoảng bác đi xe ôm đến nhà tôi chơi. Bác khỏe ra rất nhiều. Tôi mời bác vào nhà chơi và hỏi đũa ngọn gió nào đưa bác đến đây trong điều kiện thời tiết như thế này. Bác cười: "Ngọn gió lòng

thương xót Chúa đầy cháu ạ! Bác cứ cầu nguyện tín thác vào Chúa rồi Chúa giúp bác!"

Câu chuyện của người phụ nữ gần 70 tuổi, xuôi về 13 năm trước. Bác đã phải lên bàn mổ ba lần, một lần mổ u xơ tử cung, và hai lần mổ u não. Hiện giờ bác sống không cần hộp sọ, bộ não của bác chỉ được bảo vệ bởi một lớp da bùng nhùng như thóp thờ của em bé sơ sinh. Thế mà bác vẫn sống bình thường như bao người lành lặn khác, vẫn làm công việc nhà và phụ giúp phần nào công việc đồng áng trong gia đình. Bác vui cười nói bác không có hộp sọ nhưng Lòng thương xót của Chúa đã thay thế vững chắc còn hơn hộp sọ nữa.

Hằng ngày bác Hương và người mẹ già 90 tuổi thường lần chuỗi lòng thương xót Chúa lúc 3 giờ chiều tại nhà nguyện giáo họ Giuse, nhờ đó dù già, dù bệnh mẹ, bệnh con mà họ vẫn sống lạc quan vui vẻ khỏe mạnh vì có Chúa và Mẹ đồng hành trong cuộc sống của họ. Chị nhắn nhủ tôi đừng bao giờ bỏ quên tràng chuỗi Mân Côi, chuỗi Lòng Thương Xót vì đó là sức mạnh tinh thần cho cuộc sống của mỗi người, nhất là những người bệnh tật nghèo khổ, bế tắc trong cuộc sống.

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Bảo Lộc 2015*

Công tác Bác ái thường kỳ
Nhóm Thiện Nguyên Tín Thác

An Giang- Long Xuyên **ĐONG ĐẦY TÌNH NGHĨA**

Chuyến công tác bác ái của Nhóm Thiện Nguyên Tín Thác tại giáo phận Long Xuyên, không chỉ dừng lại ở tòa tổng giám mục Long Xuyên trao tặng 240 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học với rộn ràng tiếng cười trẻ thơ. Những người thiện nguyện còn phải đi và đi vào sâu hơn nữa chạm đến đáy phận nghèo khổ nhân sinh. Đi và đi xa hơn nữa tới miền biên viễn giáp nước bạn Campuchia, đến giáo xứ Fatima và giáo xứ Têrêsa thuộc huyện Châu Thành, tỉnh An Giang. Đi để được nghe, được chạm, được sờ vào cõi nhân sinh dù nghèo đói, khó khăn, mà nghĩa tình cứ đầy ắp.

• Fatima

Đâu Có Thánh Giá, Ở Đó Có Xót Thương

Xuôi tới Fatima không chỉ có áo đỏ Tín Thác hào hứng đi rạng rỡ dưới nắng An Giang, mà từ mười giờ đêm hôm trước, đoàn bác sĩ thiện nguyện, những lương y áo trắng, mà phân nửa là tôn giáo bạn, vẫn luôn gắn bó với Tín Thác, đã làm cuộc bay đêm từ trước.

Kỷ niệm của các lương y áo trắng trong chuyến bay đêm này thật thú vị khó quên. Có một chị làm cho một công ty nước ngoài bị ung thư được lòng thương xót Chúa chữa lành, nhất là được ơn trở lại với Chúa sau bao tháng ngày bỏ Chúa lao vào tìm tiền của. Để cảm tạ lòng Chúa thương xót, chị vẫn tài trợ cho nhóm một xe 7 chỗ trong các chuyến công tác bác ái. Bác tài của xe này chở các

lượng y đi khá rành đường, nhưng rành ở thành phố thôi, khi rời địa bàn thành phố Long Xuyên, vào vùng sâu vùng xa trong đêm đen không có đèn đường, chỉ có hun hút tối tăm và những mái tranh nghèo trong đêm vắng, thì đội hình bắt đầu... rồi !

Cha sở Fatima được Chúa thương xót quan phòng đã lường trước vấn đề. Ngài pha âm trà đặc làm người bạn cùng thức đêm. Chiếc điện thoại di động nóng ran thành bộ đàm nối thông tin tới đoàn bác sĩ.

Trong cái tối tăm của đêm, và cái bối rối đồng hành, thì những chỉ dẫn địa lý nghe ra... không hữu dụng. Những tên làng, tên ấp cũng bằng thừa. Tối thui lui, mắt kính đốm tờ dầu có dày cui cũng chịu không đọc nổi.

Bây giờ chỉ có địa chỉ từ... Thiên Chúa mới hữu dụng thôi. Cha sở phán qua bộ đàm một câu tỉnh rụi: "Thế này nhé, bây giờ ông bác sỹ nghe tui, hễ chỗ nào có thánh giá vút lên cao, ông xông vào, chắc chắn đó là nhà thờ Fatima!"

Trong đêm đó, mấy lần cha xứ chẳng kịp đi dép, chạy ra cổng giáo xứ đón lượng y hụt. Lý do sau khi hào hứng báo tin: "Cha ơi, chúng con đến rồi!" thì máy điện thoại im ro... Để một quãng sau, máy đồ chuông và người bác sĩ trưởng đoàn thều thào: "Thưa cha, chúng con thấy có cây thánh giá cao, đi vào tối thui, chẳng thấy nhà thờ đâu. Hóa ra đi vào nghĩa trang! Bây giờ đi đường nào đây cha?"

Cha xứ cũng toát mồ hôi hột, nhưng cố trấn an đoàn bác sĩ: "Ồ! Nhầm nhò chi! Lượng y thấy người chết cũng thường mà. Không sao hết, đi qua cõi chết là tới cõi

sống thôi hà. Tui bảo đảm qua nghĩa trang là đến nhà thờ. Máy ông cố gắng đi tiếp đi! Tui đón ở cổng nhà thờ đây!"

Quả đúng như thế, qua được nghĩa trang, thánh giá giáo đường Fatima hiện lên giương tay đón đoàn lương y có tấm lòng xót thương đến từ thành phố. Quả đúng là khi người ta có lòng xót thương thật sự thì "mấy núi cũng trào, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua..." Khi không có lòng xót thương thì người ta có trăm ngàn lý do để thoái thác né tránh việc tỏ lòng xót thương anh em mình, ngại khó, ngại khổ, ngại phiền, nói chung là "ngại lắm, ngại lắm!..."

Không chút ngại ngần, đi dong duỗi tìm đường suốt đêm, đến nơi nhắm mắt nghỉ được một lúc, trời vừa sáng, đoàn bác sĩ bắt tay ngay vào việc khám bệnh phát thuốc miễn phí cho hơn bốn trăm bệnh nhân nghèo không phân biệt tôn giáo. Bà con kháo láo với nhau: "Hôm nay nhóm bác sĩ Tín Thác về đây thiệt mừng hết lớn! Ở đây chúng tôi nghèo quá, đau bệnh cũng rán chịu, tiền đâu mà đi viện?"

Khi những bệnh nhân đợt khám sau cùng vừa xong là Tín Thác áo đỏ đổ quân xuống, sau khi đã trao 240 học bổng cho học sinh nghèo giáo phận Long Xuyên. Dù mệt, nhưng mọi người trong nhóm vẫn nhanh chóng triển khai đội hình chuẩn bị trao quà. Dưới mái tôn nóng hừng hực thấp tè của nhà xứ, những phần gạo, mì, nhu yếu phẩm được thiện nguyện viên chuyển ra sẵn sàng trao tận tay bà con đang đội nắng đợi chờ.

Trong ngôi nhà nguyện nhỏ bé khiêm tốn đậm nét khó nghèo, thiện nguyện viên được nghe vị mục tử nơi này chia sẻ cuộc sống của bà con giáo dân họ đạo Fatima:

"Nơi đây tụ họp nhiều sắc dân và nhiều tôn giáo. Bà con hầu hết là làm mướn làm thuê. Cái khó nghèo và sự khác biệt tôn giáo dẫn đến

một sự va chạm nhỏ giữa bà con Cao Đài và Công Giáo. Khi nhận nhiệm sở, tôi đau đầu nỗi niềm, làm sao vượt lên được sự khó nghèo và cách ngăn. Cuối cùng tôi thấy chỉ có lòng Chúa thương xót mới kết nối được tất cả. Vì thế tôi dành công tác trọng tâm cho đời mục tử tại nơi này là loan truyền lòng Chúa thương xót để hàn gắn và đoàn kết. Hôm nay nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác đem lòng thương xót Chúa về đây thật đúng tâm nguyện của tôi và bà con. Tạ ơn Chúa!"

Cha mỉm cười, lau những giọt mồ hôi, kể tiếp : "Tôi lân la vào thăm bà con dân tộc Khome không có đạo Công Giáo. Lúc đầu bà con tỏ ra không ưa mình. Tôi tỉ tê

hỏi, bà con mắng thẳng: Này ông nhà đạo, so ra thì ông chưa có già. Ông là cái gì mà bắt dân gọi là ông cố, ông sơ? Ông cố còn để cả ra ông chú ông cha nữa mà? Nghe bức mình và không thể nào ưa cái ông cố đạo công giáo này được!

"À ra thế! Phải giải thích cho họ biết rằng, bà con Công Giáo ở đây có lịch sử di dân mấy trăm năm từ thời Chúa Nguyễn Hoàng. Dù họ không có nhiều, song vẫn giữ ngôn ngữ, phong tục của quê cha đất tổ từ Trung từ Bắc. Ông cố đây nghĩa là ông cố đạo, chứ không thuộc hàng ông cố ông sơ. Theo ngôn ngữ gốc tích từ miền Bắc miền Trung, ông cố ông sơ lại gọi là ông cụ, ông kỵ. Cho nên dù bà con có thương gọi là ông cố thì chỉ là ông cố đạo thôi, chứ vẫn là con là em, là anh em với mọi người, vẫn cần sự yêu thương ủng hộ của đồng bào quanh xứ!"

À thì ra thế! Vậy là gọi ông cố theo tục lệ cổ xưa! Các trưởng lão quanh vùng hiểu ra, vẫy tay mời ông cố bên đạo vô nhà làm miếng nước.

Lòng thương xót, vâng chỉ có lòng thương xót chứ không phải quyền lực, mới đem con người lại gần nhau, mới phá đổ mọi bức tường ngăn cách, mới xóa bỏ được mọi thành kiến hiểu lầm nghi kỵ.

Cha sở Fatima ước ao, dịp Tết Trung Thu sắp đến, có người chung tay giúp sức, biến sân nhà thờ Fatima thành mái nhà chung, nơi mọi em thiếu nhi không phân biệt tôn giáo, sắc tộc quanh vùng tới vui chơi sinh hoạt nhận quà trong thương yêu và chia sẻ.

Nhóm thiện nguyện thấy người linh mục lắng từ trầm ngâm khẽ gật đầu. Chắc hẳn trong đầu ông đã phác họa cho Tín Thác một chương trình vui Trung Thu với

các em ở đây. Tâm hồn của người lãng tử rất bén nhạy trong những chuyện thực hành lòng thương xót, chắc hẳn ông sẽ không bỏ qua dịp này!!!

Phụ làm cơm trưa có mấy chị em Khorme bên kia con kinh Thầy Bốn leo cầu khỉ sang phụ một tay. Các chị râm ran: "Các bạn Tín Thác tìm nguồn chung tay với "ông cổ" nha, để mình "ông cổ" lo toan cực khổ, thấy rõ là thương!" Thiện nguyện viện liếc mắt nhìn người lãng tử, cười đầy mà sao mắt cay cay, cổ họng đắng đắng! Phải "dốc hết tình này" để thực hành lòng thương xót, vì mình được Chúa xót thương nhiều quá!

Không xót không thương sao được khi biết có nhiều mảnh đời như bà Võ Thị Trân sinh năm 1946 ở ấp Hòa B, xã Cần Đăng, Châu Thành, An Giang. Bà có con đầy, nhưng không được nhờ vì chúng cũng nghèo lắm, phải đi làm mướn làm thuê. Dù không có đạo, bà vẫn được cha sở lo toan. Nay bà tới xin một phần quà và nhờ thiện nguyện giúp dùm, vì bà bị viêm khớp rất đau nhưng không tiền đi viện. Bà tự chữa bằng cách giã lá thuốc đắp chân. Các bác sĩ trong đoàn tận tình chăm sóc cho bà, nhưng chỉ được hôm nay thôi. Mai đoàn công tác về rồi, ai giúp bà được một lần tới bệnh viện để chữa trị đây?

Không dừng lại ở những món quà là mì, gạo, nhu yếu phẩm, bong bóng cho 200 bà con không phân biệt tôn giáo có hoàn cảnh khó khăn... thiện nguyện Tín Thác luôn mang theo trong mỗi chuyến công tác những món quà tinh thần đó là những tài liệu để loan truyền Lòng Chúa Thương Xót: hình, sách, tràng chuỗi, CD, máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót...

Chính Lòng Chúa Thương Xót đã cho thiện nguyện viên gặp gỡ và thương yêu con người, và cho họ cảm nhận được rằng:

Không có thứ ta muốn,
Không muốn thứ ta có,
Không có thứ ta thích,
Cũng không thích thứ ta có.
Thế nhưng ta vẫn sống và yêu.
Đó là cuộc sống...!

Ta thường chẳng biết mình có gì cho đến khi đánh mất chúng, và cũng chẳng biết mình thiếu gì cho đến khi chúng đến.

Trao ai hết tình yêu thương của bạn không có nghĩa rằng chắc chắn họ cũng sẽ thương yêu bạn.

Đừng trông đợi tình yêu như một sự đáp trả,

Hãy chỉ đợi cho nó lớn lên trong tim họ.

Nhưng nếu không được như vậy, thì hãy vui vì nó đã lớn lên trong tim bạn.

Đừng tìm kiếm nơi vẻ đẹp bề ngoài, chúng có thể đánh lừa bạn!

Cũng đừng tìm kiếm nơi của cải vật chất,

vì ngay cả những thứ đó rồi cũng sẽ ra đi!

Hãy tìm kiếm người có thể khiến bạn mỉm cười!

Vì chỉ cần có nụ cười thì ngày ảm đạm cũng trở nên tươi sáng.

Cầu cho bạn

Đủ hạnh phúc để trở nên dịu dàng nhân hậu,

Đủ nếm trải để trở nên kiên cường mạnh mẽ,
Đủ nỗi buồn để biết cảm thông,
Và đủ hy vọng để trở nên hạnh phúc

Hãy luôn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác!
Điều gì làm bạn tổn thương,
thì cũng có thể sẽ làm tổn thương họ.
Người hạnh phúc nhất
không hẳn là người có được những thứ tốt nhất;
mà chỉ là người biết tận dụng tất cả những gì đến
với họ.

Hạnh phúc sẽ đến với những ai từng rơi lệ,
từng tổn thương, từng tìm kiếm, và từng cố gắng;
bởi chỉ có họ mới có thể hiểu được tầm quan trọng
của những người đã từng chạm vào cuộc đời họ.

• **Têrêsa**

Nơi Đây Là Rồi Hãy Nói

Dưới bóng đàn mướp lúc liu quả, khuất sau giáo

đường đột nát dở dang đang xây sửa, một lão nông quần đen lá tọa, đang cặm cùi làm vườn. Nghe tiếng xe, lão nông da đỏ au, chân đất, ra đón chúng tôi. Được giới thiệu mới biết đó là cha sở xứ Têrêsa, Vĩnh Bình. Ngạc nhiên quá!

Dù rằng trước đó, khi thiện nguyện Tín Thác tắt vô ven lộ hỏi đường, thông tin về người mục tử đã được bà con cho biết cũng khá là đầy đặn:

"Dân tui ưng ông cổ này quá sức, lớn tuổi mà chẳng già. Chiều chiều vẫn chân đất đạp xe vào xóm. Dân ở đây có ai làm vườn lại ông đâu. Cha phó của ông cũng sấp vô làm với ông. Thấy nhà thờ

ngổn ngang mà thương ông quá đi. Lo chuyện nhà thờ, lo cả cái ăn cho bà con nghèo. Hôm qua xe chở gạo, mì, nhu yếu phẩm của đoàn về đây lúc chập tối, không có ai phụ, cha xứ và cha phó phải vác 200 phần qua từ trên xe xuống xếp vào kho đó! Có mấy ông cha chịu khó được như thế?"

Họ đạo Têrêsa mà nhóm thiện nguyện đến trao 200 phần quà của lòng Chúa thương xót đó. Ngôi nhà thờ đột

nát chưa lợp mái, nhà giáo lý quây bằng mấy tấm tôn đơn sơ, Chúa Kitô oằn mình trên tường vôi của nhà bếp cạnh phòng của mục tử quần lá tọa đen. Căn phòng của người mục tử nhỏ xiu không kê được cái giường, chỉ có cái võng để nằm. Có mấy ông cha chịu kham khổ được như thế?

Nhà thờ đang sửa chữa chắc còn lâu mới xong, vì kinh phí cạn kiệt, cho nên bà con giáo dân tới tham dự thánh lễ, đọc kinh cầu nguyện, sinh hoạt dưới bóng mát của chiếc dù lớn căng ngoài sân nhà xứ. "Tất cả mọi ưu tiên phải dành cho trẻ em và giáo dân nghèo!" cha phó khẳng định lại lời cha sở như vậy. Có mấy ông cha làm rồi mới nói được như thế?

Têrêsa đó, lòng Chúa xót thương chỉ là một linh ảnh nhỏ ngự dưới một tấm tôn con con, nhưng năm rưỡi chiều giáo dân vẫn có thể thành thời ngời ở băng ghế đá khăn cầu lòng Chúa thương xót.

Têrêsa nghèo khó, trẻ con đi học về phụ ông bà đăng đó kiếm cơm trên những con kinh xác xơ. Cha mẹ chúng dạt về Bình Dương Đồng Nai làm mướn làm thuê. Cha sở tổ chức lễ thiếu nhi vào lễ chiều ngày chủ nhật, để tuổi thơ nghèo sớm vất vả lo toan, có được chút thư giãn ấm êm hưởng cái ngọt ngào của Lòng Chúa Thương Xót trong thánh lễ dành cho thiếu nhi.

Xứ đạo Têrêsa đó, chẳng còn có mấy thanh niên, xóm giềng rất những người già và trẻ em. Nơi những người mẹ quá nghèo, chiều nay đi nhận quà trong vành nón lá xác xơ, hỏi tâm tư, các bà bỗng tấm tức trút giận vào cái.. máy gặt lúa!

Ồ lạ quá đi! nhưng sẽ là giọt lệ ngấn mi khi nghe các cụ giải thích :

"Chúng tôi hận cái máy gặt này lắm. Từ ngày có nó, nó tranh hết việc làm mướn của các con tôi. Từ đời cha mẹ truyền tới đời con, chỉ là gặt mướn, cấy mướn thôi, tự dung sinh ra máy gặt làm gì, nó dành hết việc của người. Con cháu chúng tôi thất nghiệp hết. Thế là con cái chúng tôi phải tha phương cầu thực. Thanh niên thiếu nữ ở làng nay bỏ đi Bình Dương làm công nhân hết rồi. Ba bốn đứa xúm lại thuê ô nhà trọ, có chỗ đâu mà mang con theo. Nó bỏ con cái ở nhà cho chúng tôi trông coi rồi đi biệt. Mỗi ngày tư ngày Tết mới về quê được vài ngày rồi lại vội vã đi. Ngóng con chả thấy con, chỉ thấy có cái giấy gửi linh tí tiền ở bưu điện xã..."

Cha sở Têrêsa mỉm cười chia sẻ với nhóm Tín Thác: "Bà con ở đây nhìn vào đạo là cái gì cụ thể, không có lời lẽ à ơi chơi vui. Ngay tôi đây ba mươi sáu năm linh mục, giờ sáu mươi sáu tuổi rồi, về nơi này, tự xác định là phải sống cùng, sống như đồng bào thì mới ổn! Nơi đây làm rồi hãy nói!"

Minh chứng cho lời cha sở, một bà cụ gày gộc đen nhẻm ngó đầu vô: "Ông cha, ông cha gặt rồi đó nghen. Chút nữa lễ xong là tui ra bẻ mấy trái mướp nghen ông cha. Vụ sau ông phoi cho tui mấy hạt làm giống hí?"

Cha xứ cười xòa: "Được bà cứ hái vừa đủ dùng, đừng xài phí để có cái mà xài tiếp nhé!"

Người đàn bà thoát cái hòa vào đám đông đợi lãnh quà.

Dưới bóng mát của cây dù cũng là giáo đường tạm, Tín Thác bắt tay vào việc như đã rất quen. Hai trăm phần

quà gạo mì nhu yếu phẩm cho những hộ nghèo, không phân biệt tôn giáo. Và luôn luôn có quà tinh thần là tài liệu lòng Chúa thương xót gồm sách, ảnh ,tràng chuỗi, CD, máy nghe 300 bài giảng lòng Chúa thương xót cho đồng bào công giáo, và cho cả những người không công giáo đang khát khao muốn tìm biết về lòng Chúa thương xót.

Cha phó cũng phụ với nhóm thiện nguyện phát quà không ngại ngại. Cha khuyến khích cả nhóm đang mệt rũ dưới cái nắng chói chang: "Ráng lên các con. Trao quà cho bà con xong, các con nghỉ ngơi một chút rồi cùng với cha linh hướng và cha hiệp thông trong thánh lễ nghèo ngoài trời vì nhà thờ đang sửa chữa. Sau đó ở lại ăn với các cha bữa cơm miền giáp biên, xem có ngon hơn cơm nơi thành phố không nhé?"

Một món quà rất đẹp đã được thông báo ngay trong thánh lễ chiều. Người cha linh hướng của Tín Thác khi biết về những khó khăn của Vĩnh Bình đã quyết định trao tặng đột xuất mười triệu đồng chia sẻ với cha sở trong công tác chăm sóc trẻ em, bởi trong cái nghèo, cái gian lao, trẻ em Vĩnh Bình vẫn cứ dễ thương, cứ yêu Chúa và cứ vững tin vào Đấng giàu lòng thương xót !

Sau thánh lễ, cả nhóm ăn chén cơm với cá lòng tong, thấy thật ngon bởi thơm thảo của tình đất, tình người, của giá trị sống cùng từ trong thâm sâu nhận thức.

Chiều dần buông, cả nhóm quây quần dưới chân Đài Đức Mẹ cất lời nguyện cầu. Đến lúc chia tay, nhưng không nói lời tạm biệt được bởi cái nồng ấm tình người ở đây khiến nhóm thiện nguyện Tín Thác và các huynh trưởng của Vĩnh Bình cùng nhau quây vòng tròn sinh

hoạt nhảy múa với các người mục tử. Tình cha con, tình bạn bè, tình của những người con của lòng thương xót như hòa quyện vào nhau trong những trò chơi, bài ca, điệu múa, tiếng cười thật hồn nhiên mộc mạc.

Sống lòng thương xót là sống cùng nhịp thở yêu thương với anh em mình mà mạch thương yêu là suối nguồn thương xót từ nơi Trái Tim bị đâm thấu của Chúa Giêsu sẽ nuôi dưỡng chúng ta chẳng bao giờ cạn vơi bởi gian lao thử thách, cùng những bước chân không hề thanh nhàn nơi miền viễn biên nghèo khó!

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Long Xuyên 2015*

Góc Đời Sống Dâng Hiến

ĐOẠT LÝ MÀ QUÊN NGƯỜI

Tín Thác

Chưa đầy hai năm, gia đình tôi nhận hai cái tang. Bố tôi qua đời chưa kịp làm giỗ lần thứ hai, thì Chúa gọi chị tôi về.

Trong vòng một năm, tôi trải qua 3 cuộc giải phẫu: tiểu phẫu, trung phẫu, đại phẫu. Mổ tay, mổ cổ, mổ bụng.

Trong 1000 ngày, tôi phải ở trong "sa mạc", thu mình lại mai danh ẩn tích. "Ta đại, ta tìm nơi

vắng vẻ. Người khôn, người đến chôn lao xao".

Tạ ơn lòng thương xót Chúa đã cho tôi còn sống đến hôm nay. Vẫn ăn uống, vẫn hít thở. Vẫn sống đây, nhưng là Sống Khác rồi. Phải sống một cách khác thì mới tồn tại, mới thực hiện được khát vọng cháy bỏng hun đúc suốt một ngàn ngày trong cô tịch, cô độc, cô quạnh.

Chúa cho tôi sống để cảm nghiệm nỗi đớn đau mất mát của những người chứng kiến người thân trong gia đình của mình cứ chết dần, chết dần...

Chúa cho tôi sống sót sau cơn bạo bệnh để thấy cuộc sống con người thật mong manh, chẳng thể

nắm giữ níu kéo được cái gì khi nằm trên giường bệnh chờ chết! Trong phòng giải phẫu, tay chân bị chối chặt như hình thập giá, thuốc mê thấm dần rồi thiếp đi không biết gì nữa, lúc đó mới thấy tiền tài, danh vọng, chức tước, địa vị, quyền hành nào có nghĩa gì đâu! Phù vân. Tất cả chỉ là phù vân!

Chúa cho tôi sống một ngàn ngày trong "sa mạc" để cảm nhận "nỗi đau trong Vườn Cây Dầu" của Chúa. Các môn đệ bỏ trốn hết. Ba đệ tử thân tín thì "không thức nổi với Thầy một giờ", trong lúc Thầy mình "buồn đến chết được". Một sự cô độc lạnh lùng đến nỗi tưởng chừng như "Lạy Cha, sao Cha nỡ đành bỏ con?" Chúa cho tôi sống một ngàn ngày trong tâm trạng như thế để mày mò tìm kiếm thánh ý Chúa, để tìm con đường nào Chúa muốn tôi đi.

Tôi là người duy lý. Chúa cho tôi cái đầu thích suy luận. Cái gì cũng phải suy lý cho đến cùng. Tôi chỉ chấp nhận điều nào hợp lý, có lý. Điều gì vô lý, phi lý là tôi không chấp nhận được. Suốt thời gian 3 năm "lặng lẽ nơi này" tôi vận lý, đấu tranh tư tưởng để tìm ra lý lẽ, tại sao và tại sao...

Dần dần tôi nhận ra, tôi đang sống trong Năm Đời Sống Dâng Hiến, thế thì Chúa cho tôi cơ hội để Hiến Dâng. Dâng những người thân yêu trong gia đình mình. Dâng sức khỏe của mình. Dâng tự do ý chí, khát vọng, lý tưởng. Năm "Đời Sống Dâng Hiến", Chúa cho tôi "sống đời Hiến Dâng". Hợp tình hợp lý quá rồi, còn thắc mắc gì nữa? Còn lý luận dông dài gì nữa?

Hội thảo, thuyết trình, chia sẻ, nói về "Đời Sống Dâng Hiến" thì dễ,

nhưng chính bản thân mình "sống đời Hiến Dân" thì chẳng dễ chút nào.

Năm năm trước, Chúa cho tôi dong duỗi đó đây rao giảng về lòng thương xót, về tín thác, về thập giá, về khổ đau...

Ba năm qua, Chúa cho tôi sống chính những điều tôi rao giảng. Tôi phải cảm nhận được lòng thương xót của Chúa, và thực hành lòng thương xót đó với tha nhân, nhất là với những người có thành kiến, nghi kỵ, ghen ghét, xét đoán, loại trừ, phủ nhận mọi thiện chí và những việc làm của tôi.

Một ngàn ngày qua, Chúa đưa tôi vào hoang mạc để chịu khổ đau thể xác, tinh thần, để vác thập giá là những hiểu lầm, nghi ngờ, dèm pha, chế diễu, chịu oan khiên mà không mở lời biện minh giải gỡ, nhất là để tôi tập sống tín thác ngay trong những lúc

chẳng còn hy vọng, chẳng còn tia sáng, chẳng còn chút ủi an, chẳng còn biết bám víu cậy nhờ vào ai.

Cái gì bỏ được thì bỏ. Chỉ cần giữ lại tình yêu và lòng thương xót.

Một cao tăng được mời đi dự tiệc, giữa bàn tiệc bày đầy những món ăn chay trang trí vô cùng đẹp mắt, ngon lành. Bỗng ông phát hiện trong một đĩa có miếng thịt heo. Một đệ tử đi theo cao tăng cố ý dùng cái đũa bới miếng thịt lên, ý định để cho gia chủ trông thấy. Nhưng thật không ngờ vị cao tăng lại dùng đũa của mình đẩy miếng thịt khuất đi.

Một lát sau, người đệ tử kia lại bới miếng thịt heo lên. Thế là cao tăng lại phải thêm lần nữa che miếng thịt heo đi, đồng thời còn nói khẽ vào tai đệ tử: “Con mà còn lật nó lên nữa, ta sẽ ăn luôn!”.

Người đệ tử nghe thầy nói thế không dám bới miếng thịt heo lên nữa.

Tiệc xong, thầy trò cao tăng từ biệt gia chủ ra về. Trên đường về, đệ tử băn khoăn hỏi thầy:

“Thưa thầy, vừa rồi rõ ràng đầu bếp biết chúng ta không ăn mặn, lại vô ý để lẫn miếng thịt heo vào trong đồ ăn chay của chúng ta. Đệ tử lật miếng thịt lên chẳng qua là muốn gia chủ biết mà trừng phạt người đầu bếp này.”

Vị cao tăng nhìn đệ tử, nhẹ thở dài, rồi từ tốn nói:

“Trên đời ai cũng phạm sai lầm, dù vô tâm hay hữu ý. Nếu để người chủ thấy miếng thịt heo trong món ăn chay, ông ấy sẽ nổi giận mà trừng phạt người đầu bếp, thậm chí còn cho người đó nghỉ việc. Đây không phải điều chúng ta muốn thấy. Đoạt lý đương nhiên là quan

trọng, nhưng tuyệt đối tránh **‘chỉ biết lý mà bỏ quên người’**, phải nhận ra chỗ nào nên bỏ qua thì cho qua.

“Hoàn cảnh sống và quan niệm sống của mỗi người thường không giống nhau, vì thế sự khác biệt trong cuộc sống là khó tránh khỏi. Đa số những người rơi vào vòng xoáy của tranh đấu thường hay **‘đoạt lý mà quên người’**, như thế nếu có thắng cũng không khiến người ta phục. Trong vòng xoáy của tranh đấu hơn thua, rất nhiều khi đối phương sẽ tìm cách đánh lén sau lưng.

"Con hãy xem chỗ nào bỏ qua được thì bỏ qua, không nên chỉ biết ép người một cách quái gở. Phải biết cho người ta một lối thoát. Vấn đề ở đây không chỉ là **cho người ta con đường sống**, quan trọng hơn là **cho chính mình một đường lùi**, đây

cũng là con đường sáng để xã hội hài hòa.”

Tạ ơn Chúa! Chúa đã dùng câu chuyện của vị cao tăng này mà chỉ cho tôi thấy ba năm lặng lẽ ẩn dật là tôi đã **cho chính mình một đường lùi**. Nếu cứ say men chiến thắng, hùng hục lao đi, lên như điều gặp gió... chắc chắn có ngày điều sẽ đứt gãy, vì càng ở trên đỉnh cao, tôi sẽ càng là đích nhắm cho nhiều người. Bao mũi dùi sẽ nhắm tôi mà châm chích chọc. Nguy hiểm nhất là tôi sẽ đi vào con đường danh vọng, cao ngạo, tự mãn, hợm mình, cuối cùng mất hết ơn phúc.

Năm Đời Sống Dân Hiến là dịp tốt nhất để tôi suy nghĩ lại xem mình có mắc chứng bệnh mà vị cao tăng kia đã nói với đệ tử không. Căn bệnh "đoạt lý mà quên người".

Chỉ sau hai tháng khi lên ngôi Giáo Hoàng,

ĐTC Phanxicô, người mục tử dám nói dám làm, trong thánh lễ thứ bảy ở Nhà Nguyễn Thánh Mátta đã mời gọi Giáo Hội và những người làm mục vụ cần phải **“mở cửa”** cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng để đón nhận mọi thành phần dân Chúa.

ĐTC dĩ dỏm kể rằng có một người mẹ đơn thân đến xin rửa tội cho con mình thì bị nhân viên giáo xứ nói rằng không thể được vì bà mẹ này chưa kết hôn. ĐTC nhận xét rằng cứ theo cái đà này thì chúng ta không thể phát triển Giáo Hội được, vì Chúa Giêsu chỉ lập 7 Bí Tích, nhưng những người ban các bí tích lại lập thêm "bí tích thứ 8" là "Bí tích hải quan mục vụ, hay bí tích công an" (una aduana pastoral) đó là chỉ muốn kiểm tra và ra hình phạt, ép người quá đáng, chứ không hề cảm thông, có lòng xót

thương, cho người ta một con đường sống (<http://www.elpais.com.uy/mundo/francisco-critico-a-curcas-que.html>).

Rõ ràng ĐTC không hề cứng nhắc trong mô hình luật, quy định, "đạo lý mà quên người". Trả lời phỏng vấn về Giáo Hội Châu Mỹ trong chuyến tông du từ 5 đến 12/7/2015, ĐTC nói:

"Giáo Hội Mỹ Châu Latinh là một Giáo Hội trẻ trung với rất nhiều vấn đề. Giáo Hội này có vấn đề và đây là sứ điệp tôi thấy được ở nơi đây, đó là: Đừng sợ tuổi trẻ của tính chất tươi mới này trong Giáo Hội. Giáo Hội này có thể là một Giáo Hội vô kỷ cương, nhưng với thời gian Giáo Hội này sẽ trở nên qui củ hơn và sẽ cống hiến cho chúng ta rất nhiều sức mạnh và nghị lực."

Tôi có dám tin vào con người, cho họ một con đường sống, để không chết cứng vào những lý lẽ của

loài người để chỉ bắt bẻ nhau, làm khổ nhau không?

Giảng Lễ cho Cộng Đồng Dân Chúa Paraguay ở Compo Grande Asunción Chúa Nhật 12/7/2015, ĐTC nhấn mạnh:

"Hôm nay đây Chúa nói với chúng ta hết sức rõ ràng: theo tâm thức của Phúc Âm, các con thu phục con người ta không phải bằng những thứ tranh cãi, bằng những chiến thuật hay sách lược. Các con thu phục họ chỉ bằng cách làm sao để đón nhận họ.

"Chúa Giêsu chỉ cho các môn đệ thấy con đường của Người là biến đổi con tim. Học cách sống một cách khác, với một luật khác, theo một qui tắc khác.

"Đó là cách biến đổi từ sự ích kỷ, khép kín, đưng độ, chia rẽ, tự tôn, bước sang con đường bình an, sự sống và yêu thương. Từ thái độ thống trị, đè nén, lèo lái, bước đến thái độ đón tiếp, chấp nhận, chăm sóc.

“Giáo Hội là người mẹ có tấm lòng cởi mở tiếp đón, nhất là những người đang rất cần được chăm sóc, những người ở trong tình trạng khó khăn nhất.

"Giáo Hội là ngôi nhà tiếp đón. Chúng ta có thể làm việc tốt nếu chúng ta khích lệ nhau học ngôn ngữ hiếu khách, đón tiếp! Bao nhiêu vết thương, bao nhiêu tuyệt vọng có thể chữa trị tại nơi mà người ta cảm thấy mình được đón nhận.

"Hiếu khách đối với người đói khát, kẻ trần trụi, người đau yếu và tù đầy, với người phong cùi, bất toại, với những người không cùng chính kiến như chúng ta, những người vô thần, với người bị bắt bớ, những người thất nghiệp, với những nền văn hóa khác... và hiếu khách ngay với người tội lỗi”.

Lại một lần nữa, những lời của ĐTC luôn

cho thấy tấm lòng của người mục tử, bỏ qua những gì cần bỏ qua, không câu nệ, không cứng nhắc, mà luôn mở ra "con đường bênh vực sự sống và yêu thương".

Với người trẻ Paraguay, ĐTC cho thấy đâu là hạnh phúc đích thực:

“Chúa Giêsu biết rõ trong thế giới đầy cạnh tranh, ghen tuông và gây hấn này, hạnh phúc thật phát sinh từ việc học cách kiên nhẫn, tôn trọng người khác, từ khước kết án hay phán xét người khác.

Như người ta thường nói ‘*cả giận mất khôn*’. Các con đừng để trái tim các con nhường bước cho giận dữ và ghét bỏ.

Hạnh phúc thay người hay thương xót.

Hạnh phúc thay những ai biết đặt mình vào đôi giày của người khác.

Hạnh phúc thay những ai biết ôm ấp, tha thứ.

Lúc này hay lúc khác, tất cả chúng ta đều đã cảm nghiệm được điều đó. Nó quả đẹp đẽ xiết bao! Giống như ta nhận lại được đời sống của mình, nhận được cơ may mới. Không gì đẹp đẽ bằng có được cơ may mới. Như thể đời ta lại khởi đầu trở lại.

Cũng hạnh phúc thay những ai đem lại sự sống và cơ hội mới.

Hạnh phúc thay những ai cố gắng và hy sinh để làm điều đó.

Tất cả chúng ta đều mắc sai lầm và vướng vào hiểu lầm, cả ngàn sai lầm và hiểu lầm. Thành thử, hạnh phúc thay những ai biết giúp người khác khi họ mắc sai lầm, khi họ cảm nghiệm sự hiểu lầm.

Những người này là bạn bè đích thực, họ không bỏ rơi ai. Họ trong sạch

trong tâm hồn, những người biết nhìn quá bên kia các sự việc nhỏ nhoi và biết vượt qua khó khăn. Trên hết, hạnh phúc thay những ai biết nhận ra điều tốt nơi người khác”.

Năm Sống Đời Dâng Hiến sẽ qua, Năm Thánh Lòng Thương Xót sắp đến, tôi có thấy mình thật hạnh phúc khi Hiến Dâng trọn vẹn, khi được cảm nhận và sống lòng thương xót trong hy sinh khổ đau tận cùng không? Tôi có thoát được căn bệnh "Đoạt Lý Mà Quên Người" chưa?

Trả lời được câu hỏi này thì một ngàn ngày trong "sa mạc" đích thật là hồng ân của lòng Chúa thương xót dành cho tôi.

Chúa **cho chính tôi một đường lùi**. Đường lùi đó là con đường của lòng thương xót!

Chứng Nhân LTX

CHUYỆN BÉ Ừ

Sự sống nằm trong vòng tay Chúa diệu kỳ các bạn ạ! Tưởng như tất cả đã vụn vỡ. Tưởng như tất cả đã phải đầu hàng trước nghịch cảnh. Nhìn thấy sinh linh bé nhỏ vốn đã

mang trong mình cả một quá khứ đầy bất hạnh, phải rời xa cuộc sống bởi những căn bệnh lạ lùng... Nhưng không! Lòng Thương Xót Chúa đã chứng tỏ quyền năng diệu kỳ, quyền năng giữ lại trong cuộc đời này một đứa trẻ ngoan, một ánh mắt rạng rỡ của mầm non đã tái sinh trong đồng tro tàn. Một câu chuyện mà chính những người thiện nguyện viên còn phải kinh ngạc...

• **Xót Xa Một Phận Người**

Ý Nhi sinh ra mà không biết mặt bố. Cả chị nó cũng thế. Mẹ của nó sống một cuộc đời đầy hoang dã và phóng túng, cặp kè với một gã nào đó, rồi sinh ra hai đứa trẻ. Người bố không bao giờ hiện diện trong cuộc đời hai đứa nhỏ, hay chính anh ta cũng không biết mình đã để lại

cuộc đời này hai sinh linh đầy lạ lẫm. Yên Nhi cũng lớn lên như thế, hoang dã như những người lớn ở cái khu nghĩa địa này, nơi những ngôi mộ xây xen kẽ với những khu nhà lụp xụp. Người sống ở lẫn với kẻ chết. Những giá trị đạo đức chẳng hề tồn tại nơi đây. Chiều chiều, những bóng ma có hơi thở biết nói năng dặt dẹo, bày những chai rượu đĩa mồi lên chính những ngôi mộ, rồi ngồi ăn nhậu rôm rả. Trong nhóm đó có mẹ của Ý Nhi.

Dù sống trong cái thế giới tăm tối như nhớp đó, Ý Nhi vẫn lớn lên khỏe mạnh, chẳng ốm đau gì. Và dù sống trong cảnh đói ăn thiếu mặc như thế, Ý Nhi vẫn béo u, tròn quay, thế nên bà con lối xóm vẫn gọi là bé Ù.

Thiện nguyện viên Tín Thác biết bé Ù từ lúc nó lên ba, ngồi trong cái chòi bốc cơm nguội đợi mẹ về. Cả nó và chị nó có mặt trên đời mà không tuổi không tên, đã phải vất vả nhọc nhằn lắm mới đem lại tên và giấy khai sinh cho chị em của bé.

Một ngày, thiện nguyện viên Tín Thác tìm đến các nhà có hoàn cảnh khó khăn trong chương trình hỗ trợ con em gia đình nghèo được đến trường. Ý Nhi cùng chị mình được tặng mỗi người một bộ sách giáo khoa mới tinh, thêm chục tập vở thơm nức. Vui lắm chứ! Thoáng chốc con bé đã vào lớp một. Nhà trường hỗ trợ phần kinh phí vì gia đình thuộc diện nghèo. Thiện nguyện Tín Thác lo phần sách vở, quần áo, bút cặp. Đường học hành của con bé dù còn nhiều khó khăn, nhưng chí ít nó cũng được vào lớp một như những đứa trẻ khác.

...Vài tháng sau, thiện nguyện viên bắt gặp con bé đi thất thểu ngoài đường, trên tay cầm tập vé số. Gọi lại

hỏi giờ này sao không ở trường. Bé ù buồn lắm, thút thít khóc: "Dạ, con đi học được mấy hôm thì má con la hai chị em con quá chừng. Má bảo tụi con đi học hết không có ai phụ má kiếm tiền. Má xé hết sách vở của chúng con rồi! Con phải nghỉ học, đi bán vé số phụ mẹ con!"

Tự nhiên, hai dòng nước mắt chảy dài trên má người thiện nguyện, cổ họng nghẹn đắng.

"Lạy Chúa, xin xót thương nhìn xuống mà che chở cho đứa bé này! Xin hãy nâng đỡ chở che con bé khi mà chính những người ruột thịt của nó lại thờ ơ về tương lai con cái mình như thế! Xin Chúa hãy xót thương nhiều, và nhiều hơn nữa những đứa trẻ sinh ra trên cõi đời, mà phải mang nỗi bất hạnh trên vai còn nhiều hơn người lớn! Xin cho tâm hồn khô cằn của những ông bố, bà mẹ có sinh mà chẳng có dưỡng, biết một lần nhìn ngắm con mình mà chạnh lòng xót thương để không còn thảm cảnh những đứa trẻ sinh ra có cha có mẹ mà cuối cùng mà lại thành phận “mồ côi” như thế! Chúa ơi, xin xót thương..."

Khi thiện nguyện viên tìm lại xóm trọ tìm cách thuyết phục bà mẹ cho hai đứa nhỏ đi học lại, thì được mấy cô xóm giềng kéo lại nói nhỏ, bảo là mẹ nó đưa hai đứa nhỏ cho người bà con gì đó ở tận Vũng Tàu hay Bình Thuận nuôi rồi. Bà mẹ này ham chơi lắm, chẳng muốn nuôi con nữa đâu. Ôi trời! Lại là một hành trình cấp bách.

Thiện nguyện viên tìm gặp người mẹ, hết năn nỉ ý ôi, lại phải nhờ đến hội phụ nữ dọa dẫm đủ điều, bà mẹ ấy mới chịu nghĩ lại về quyết định quá ư là bồng bột. Sau được biết là bé chị ở nhà người họ hàng đó một thời gian không chịu nổi, đã mang theo em gái mình bỏ trốn về lại

căn nhà yêu dấu. Người mẹ đó cũng không còn ý định muốn đẩy con cái mình đi nữa.

• Được Cứu Sống Diệu Kỳ

Sau biến cố bị đẩy ra khỏi nhà, sức khỏe bé Ủ có phần chuyển biến không tốt. Đầu con bé mọc lên một cái u to lắm. Khối u hành hạ con bé ngày đêm, tạo ra những cơn đau nhức triền miên. Nhà nghèo không có tiền chữa trị, khối u cứ thế ăn mòn cuộc sống bé Ủ, chẳng biết ngày nào sẽ cắt đi mạng sống của em.

Thiện nguyện viên vẫn nhớ cái Tết năm ấy vui lắm. Gom góp bạn bè được ít tiền, dẫn bé Ủ đi ăn một bữa thật ngon, rồi dẫn con bé đi siêu thị mua quần áo mới. Cứ nghĩ là cho con bé niềm vui, được ngày nào hay ngày ấy, kéo lõ cục bấu đột ngột dở chừng, bé được cắt về với Chúa thì cũng đã được hưởng niềm vui của tuổi thơ.

Những tháng ngày sau đó là hành trình tuyệt vọng của người thiện nguyện Tín Thác để tìm cho bé một suất bảo hiểm y tế. Có bảo hiểm, bé Ủ mới có cơ hội chữa trị. Nhưng luật bảo hiểm mới yêu cầu muốn mua bảo hiểm phải mua cả gia đình, mà trong cái sổ hộ khẩu có 8 con người tùm tùm trong đấy, lấy đâu ra tiền mua hết bảo hiểm cho từng ấy con người. Lực bất tòng tâm!

Tất cả chỉ còn cậy trông vào quyền năng của lòng Chúa xót thương. Khẩn khoản nài xin Chúa, hoặc là cứu bé Ủ khỏi cục bấu đang ngày càng lan rộng, hoặc giải thoát cho bé khỏi mọi sự đón đầu...

Mới đây thôi, nhóm thiện nguyện về lại xóm nghĩa địa để tiếp tục giúp đỡ những trẻ nhỏ năm nay vào lớp một. Thì bất ngờ thay, gặp bé Ủ đứng ngay đấy. Con bé

chạy nhào ra ôm chặt lấy người thiện nguyện. Ôi trời, đầu nó thì trọc lóc, và da dẻ nó đen trũi như... người ở lục địa đen! Hối ra mới biết, quyền năng của Lòng Thương Xót Chúa đã cứu bé Û một pha cực kỳ ngoạn mục!

... Cách đây hơn tháng, cái u trên đầu bé Û bị bể ra, máu mủ trào ra cả tai lẫn mũi. Người nhà kinh hoàng bế con bé vào bệnh viện Hóc Môn cấp cứu. Các bác sĩ thấy tình trạng của bé quá nguy ngập, nếu không mổ gấp thì khó giữ tính mạng, thế nhưng cả nhà con bé kéo vào bệnh viện mà không ai có xu nào trong túi, bảo hiểm cũng không có, lấy gì trả viện phí. Các bác sĩ thoáng chút ngập ngừng.

Trong cơn nguy khốn bế tắc đó, người y tá lớn tuổi trong phòng cấp cứu đã có một quyết định tuyệt vời, một minh chứng sống của Lòng Chúa Thương Xót, bà đứng ra bảo lãnh ca mổ cho bé Û. Lý lẽ của bà thật đơn giản: "Chẳng lẽ nhìn thấy cái chết ngay trước mắt mà không cứu sao các anh?"

Đêm ấy, bác sĩ viện trưởng đã phải động lòng với lời lẽ ngắn gọn mà đậm chất người của bà y tá đứng tuổi. Chính ông đã đồng ý và chỉ đạo êkip mổ cứu sống bé Û trong đêm.

Sau ca mổ, khối u được các bác sĩ lấy ra trọn vẹn, con bé có cái đầu trọc lóc, khỏe lại nhanh chóng. Lúc xuất viện, bé Û còn được các bác sĩ thương gom cho ít tiền xe đi về, còn tiền viện phí, khi nào có trả sau! Sau 15 ngày nằm viện hoàn toàn trông cậy vào những tấm lòng yêu thương, các bác sĩ nhìn con bé đầu quần băng trắng bóc tung tăng ra về, nhìn nhau cười mỉm.

Tạ ơn Chúa! Cảm ơn những lương y vẫn còn có tấm lòng thương xót trong tâm hồn. Trong cuộc sống khi mà vẫn còn nghe rất nhiều câu chuyện bác sĩ X vùi tiền, bác sĩ Y phải có phong bì mới chịu mổ, hay bác sĩ Z chỉ khám cho người giàu... thì những y bác sĩ ở bệnh viện Hóc Môn đã làm sáng lên tấm lòng thương xót. Họ đúng là "lương y như từ mẫu"!

• **Niềm Vui Từ Sự Hồi Sinh**

Nhìn bé Û bây giờ khỏe mạnh, lớn phổng phao, tóc đang lún phún mọc dài ra. Chẳng còn ký ức gì về những cơn đau đầu hành hạ, chẳng còn chút dấu vết gì của cục bướu trồi lên sau đầu, đe dọa tính mạng con bé mỗi ngày...

Bé Û dành hồi lâu thở thở với người thiện nguyện vốn đã quá thân thuộc với mình: "Giờ khỏe mạnh rồi, con lại đi bán vé số phụ mẹ, nhưng khổ nỗi nhà con có mỗi chiếc xe đạp. Lúc có chuyện ba mẹ con phải thay nhau đi. Lúc việc gấp lại phải tranh nhau cái xe đạp..."

Trò chuyện với người mẹ, nhắc cô đừng lãng quên giấc mơ học hành cho con cái mình, nhất là các giấy tờ quan trọng phải giữ, để mai kia có điều kiện thì làm hồ sơ cho hai đứa nhỏ đến trường. Người mẹ cười hì hì bảo sổ hộ khẩu đem cho người anh cầm mất tiêu rồi! Cấm cảnh thay cho người mẹ trải qua quá nhiều biến cố mà vẫn chưa nhận ra trách nhiệm của người làm cha mẹ, vẫn mãi miết chạy theo những thú vui thể xác quá ư tầm thường.

Câu chuyện về ước mơ của bé Û làm người linh mục lãng tử có phần ưu tư, trầm ngâm không nói gì, chỉ gọi một người thiện nguyện vào dặn dò...

Hôm sau, làm theo lời dẫn dò của người linh mục lành tử, những người thiện nguyện ghé cửa hàng mua ngay một chiếc xe đạp mang đến tặng bé Û. Chẳng thể là nói hết niềm vui mừng của Û khi được thiện nguyện Tín Thác tặng cho một món quà lớn quá là bất ngờ. Khoảnh khắc con bé đạp xe chạy phăm phăm qua những ngách mộ nghèo trong tiếng hô giòn giã của đám trẻ hàng xóm, in sâu vào tâm trí thiện nguyện viên sự kỳ diệu của lòng Chúa thương xót.

Chúa đã tỏ quyền năng lòng thương xót của Ngài trong phòng cấp cứu đêm ấy, đã mở rộng trái tim người y tá già đứng ra bảo lãnh cho ca mổ của bé Û, đã điều khiển đôi tay của các bác sĩ trong ca mổ cấp kỳ để cứu lấy mạng sống bé Û, và giải thoát em khỏi nỗi đau khổ đè nặng trĩu của bệnh tật. Chúa đã mở tấm lòng của những "lương y" ấy để họ thành "như từ mẫu". Kỳ diệu thay!

Xin một lần nhìn ngắm trái tim Chúa Giêsu đầy lòng thương xót, chiêm ngưỡng danh Ngài tỏa sáng mãi trong thế gian. Xin một lần tận mắt nhìn thấy những phép nhiệm mầu nơi đời thường để tâm hồn mình được mở ra đón nhận lòng thương xót của Chúa rồi biết chạnh lòng xót thương anh em, sẵn sàng chia sẻ cảm thông những người đau khổ nghèo đói sống chung quanh ta.

Thiện nguyện viên Tín Thác chia tay bé Û trong niềm hân hoan đến vô cùng, vì được tận mắt thấy quyền năng lòng thương xót Chúa cứu vớt một số phận tưởng như phải kết thúc trong đớn đau buồn tủi, nay rạng rỡ đón chào một tương lai tốt đẹp hơn, dù mới chỉ là một chút...

Con bé Û lý lắc đạp xe ra khỏi dãy mã đen xỉ héo hắt. Ngoài kia phố phường mới thật vui vẻ rộn ràng!

Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

NHỜ MẸ XÓT THƯƠNG CON ĐƯỢC CHÚA THƯƠNG XÓT

Cuộc đời luôn thay đổi, thời gian trôi không chờ đợi một ai, những ngày tháng qua bao vất vả, chịu đựng, tủi nhục và đau buồn. Chúa Giêsu đã xót thương và nhìn đến con, khi con đang sống trong tội lỗi & đau khổ về tinh thần. Giờ đây, ngày sống của con có thể nói là đau khổ về thể xác vì phải làm nhiều, cực khổ chịu đựng, lo lắng cho cuộc sống hiện tại. Nhưng tất cả là hồng ân của Chúa ban. Con luôn cảm tạ, tín thác, xin giúp sức để con chu toàn bổn phận của mình, và con luôn mời Chúa Giêsu bước đi với con trong cuộc sống.

Con xin gửi đến cha những chia sẻ của con như là một chứng nhân của Lòng Chúa Thương Xót. Con tên Anna Nguyễn Thị Thu Hà, 35 tuổi. Ba má con ở kontum, hiện nay con đang sống ở Đà Lạt với con gái 9 tuổi. Gia đình ba má sinh 11 người (7 gái, 4 trai), con là thứ 8 trong nhà. Ba con theo đạo khi lấy má.

Sau khi tốt nghiệp đại học đà lạt, con đi làm và lo giúp ba má phần nào lo cho 1 em (thứ 9) đi học. Con chỉ

biết giữ đạo, đi lễ chủ nhật. Khi tham dự thánh lễ, con chỉ cầu nguyện qua loa cho có, ra về không đọng lại trong con điều gì cả, có khi cha làm lễ mặc áo gì cũng không nhớ, cho nên lời Chúa không có trong lòng con.

Đầu năm 2012, em gái của con giới thiệu: “Chị đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót và nghe các bài giảng của cha đi, có rất nhiều mảnh đời tội lỗi mà Chúa đã thương. Chúa sẽ cứu Chị”. Rồi em con gửi CD bài giảng LCTX, các chứng nhân & sách kinh LCTX cho con. Con đã quý đọc kinh và cầu nguyện LCTX hằng đêm. Rồi con mở các bài giảng của cha và các chứng nhân nghe. Thật lạ lùng, Chúa Giêsu đã đến và thánh hóa tâm hồn con từ lúc nào con không hay biết.

Con rất vui và ngày càng tin vào Chúa và Chúa Giêsu cũng thương xót ban cho con rất nhiều ơn nối tiếp nhau:

- Ôn thứ nhất: cho con nhận biết mình tội lỗi sai lạc và quay về với Chúa. Những gì con có đều là của Chúa ban, và Lòng Chúa Thương Xót đã nâng đỡ con trong cuộc sống.

- Ôn thứ hai: thánh hóa công việc của con, để con làm được về sớm để đến nhà thờ tham dự thánh lễ mỗi ngày (từ tháng 10.2013 đến nay), con quyết tâm chọn Chúa Giêsu Thánh Thể làm nguồn sống của mình.

- Ôn thứ ba: trong ngày lễ ơn thiên triệu 2014 Chúa đã đến và gõ cửa tâm hồn con hy sinh thời gian và công sức tham gia vào giáo lý viên ở nhà thờ Don Bosco.

- Ôn thứ bốn: con đã nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót và các chứng nhân mỗi ngày. Con không thể

sống thiếu lời Chúa do cha chia sẻ mỗi ngày. Cha đã mang đến cho con nguồn sống, nguồn động viên.

- Ôn thứ 5: con cầu xin và được Chúa thương nhận lời:

+ Chúa đã chữa lành chân trái của con bị té ngã trật khớp, dù đã đi chữa nhiều thầy.

+ Chúa sắp xếp cho con xin xong việc trong công ty để về sớm đi nhà thờ.

+ Nhờ Chúa thương, em trai của con ở Sài Gòn buôn bán thành công có tiền để gửi về giúp ba má con trang trải.

+ Chúa dẫn đưa con gặp những người ngoại đạo, người nghèo, người bất hạnh. Con giới thiệu Lòng Chúa Thương Xót cho họ, và được mọi người lắng nghe, đón nhận, biết đến Chúa Giêsu là Chúa của tình thương.

+ Em Hiên của con bị thần kinh gần 30 năm nay. Khi còn nhỏ nhà nghèo, ba má không có tiền đưa em đi chữa nên bệnh càng nặng, co dặt nhiều làm em mất trí nhớ, không kiểm soát được hành vi của mình. và đã được bác sĩ ở bệnh viện Biên Hòa gửi thuốc uống và không còn dặt nữa.

- Ôn thứ sáu: Hồng Ân LTXC đến với gia đình con
Gia đình con ở Kon Tum có 13 người. 1 người đã về với Chúa, còn 12 người thì có 4 người biết đến Lòng Chúa Thương Xót mà không tin, không đọc kinh LCTX. 8 người trong gia đình con đã được rất ơn của Chúa, con xin kể như sau:

Trước hết là ba của con. Ba con tên Tôma Nguyễn Nhuận, 77 tuổi, theo đạo khi lấy Má con. Dù cho cuộc sống có cực, phải làm nhiều đi nữa thì ngày chủ nhật cũng

ngủ ngon để đi lễ. Ba chỉ biết đi lễ, xưng tội hàng năm, có rước lễ nhưng không biết cầu nguyện và chưa từng đọc kinh tối, kinh sáng.

Đến tháng 10.2013, khi con kể cho ba nghe những ơn con nhận được từ LCTX. Chúa đã đến và tác động tâm hồn ba con từ lúc nào không biết. Hàng ngày cứ 3 giờ chiều, ba con lần chuỗi kinh thương xót, đến 5 giờ chiều lần hạt mân côi. Ba con đã biết cầu nguyện, đã tin vào Chúa và sống thư giãn hơn, không nói to tiếng, không la chửi con & không khó chịu như hồi còn trẻ nữa. Những điều Chúa làm thật kỳ diệu. Con rất mừng vì Chúa đã thương xót đến ba con. Ba con mở nghe bài giảng LCTX của cha hàng ngày: sáng sớm, trưa và tối lại cũng mở. Tạ ơn Chúa.

Má của con tên Têrêsa Nguyễn Thị Yến, 68 tuổi. Má con giữ đạo, đọc kinh, đi tham dự thánh lễ, cầu nguyện từ nhỏ. 30 năm Má đã sinh 11 người con, trong 30 năm đó thì đi gánh nước uống 20 năm, cuộc sống lao động vất vả lắm, “ bán mặt cho đất, bán lưng cho trời ”. Má con không uống được thuốc tây, vì cơ thể má con không thích nghi, nếu uống thuốc tây vô là tim đập nhanh, người rất mệt, say sẩm.

Má luôn cầu nguyện cùng Chúa cho các con và hy vọng các con có được cuộc sống an lành hạnh phúc. Nhưng cuộc đời không như những gì ta ước mơ. 2 chị lấy chồng thì không ở với chồng, 2 anh lấy vợ thì nghe lời vợ. Đến năm 2010, người con dâu của anh thứ 5 đã xô má con ngã sau khi chị tranh cãi và chửi rửa gia đình con vì má con đuổi về không tiếp. Vì buồn và lo lắng cho gia đình nên má con bị loãng xương và sa tử cung.

Nhà làm nông, làm luôn tay luôn chân đã quen, nên ở không, dưỡng bệnh má con không chịu được, nên cũng cuốc cỏ, trồng rau, chăn nuôi và lo việc nhà cơm nước,... cũng đủ làm cho má con yếu đi.

Đến năm 2012, nghe tin một người bạn trong xóm bị đau nặng, má con đến thăm bằng xe đạp, chuẩn bị cua vô công nhà người bạn thì bị té, gãy xương háng, phải cấp cứu, băng bột, nằm 1 chỗ 2 tháng, đến tháng thứ 3 thì tháo bột nhưng phải nằm dưỡng cho lành xương vì già nên lâu lành. Từ đó má con ăn uống ít lại, sữa và thuốc bổ không uống được. Con nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho má con có được sức khỏe và ơn chữa lành, và Chúa đã xót thương nhận lời.

Đầu năm 2014, má con không đi được, phải châm cứu và tập vật lý trị liệu ở các bệnh viện SG. Nhập viện 2 tháng, trông má lúc này như 1 em bé cần sự chăm sóc của mọi người, cố gắng lo cho má cả ăn uống, điều trị và điều dưỡng. Sau 3 tháng ở SG em con đưa má về quê để dưỡng bệnh.

Vì không uống được thuốc tây cho nên bệnh má con ngày càng nặng lên. Bệnh thoái hóa đốt sống lưng, bệnh loãng xương: không ngồi được, tay không cầm được vật gì và bệnh sa tử cung, bệnh tiểu đường, bệnh cao huyết áp, giờ phải nhập viện bệnh viện Kon Tum (tháng 10.2014). Điều trị 2 tháng, mà vẫn không thấy bớt, ngày càng nặng và sức khỏe yếu dần. Chúng con rất lo, con nhắn tin xin cha cầu nguyện cho má chịu đựng được cơn đau.

Đến cuối tháng 1-2015 chúng con đưa má đến bệnh viện chữa trị. Kết quả kiểm tra cho biết má bị các

bệnh: tai biến, tiểu đường, huyết áp và sa tử cung. Má không có sức để phẫu thuật cắt bỏ tử cung lòi ra ngoài nên bệnh viện chỉ cho thuốc bổ, tập vật lý trị liệu để đi lại được. Hàng ngày má con được chuyển dịch và chích thuốc, có khi bị sốc thuốc lên cơn run lẩy bẩy, người co cứng và lạnh ngắt như sắp được Chúa gọi về vậy. Bác sĩ đến cứu kịp thời, má con qua cơn nguy. Cơ thể má yếu nhược, không muốn ăn uống gì hết.

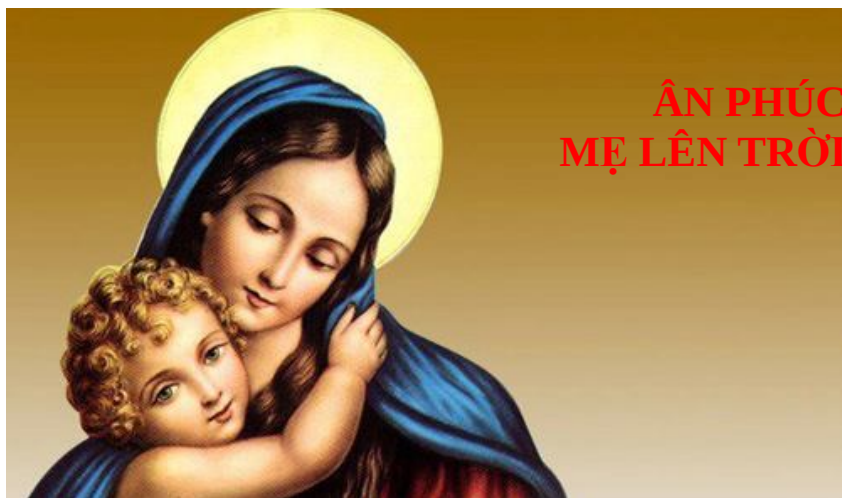
Dưỡng bệnh đến đầu tháng 4.2015 bác sĩ mới làm phẫu thuật cho má con tại BV tỉnh Kon Tum. Tạ ơn Chúa, ca phẫu thuật đã thành công.

Má con vượt qua được cơn bệnh, sống và đi lại được là nhờ ơn của lòng Chúa thương xót. Tuy sức khỏe yếu nhưng má vẫn vui tươi, cười nói, luôn đọc kinh LCTX và lần hạt Mân Côi cầu nguyện cho các con. Má con nghe bài giảng của cha thường xuyên, nhất là khi thấy mệt thì lên giường nằm mở các bài giảng của Cha ra nghe.

Kể hết ơn Chúa dành cho con và gia đình thì rất nhiều, không nói hết được. Qua lời chuyển cầu Mẹ Maria, xin Chúa thương ban muôn hồng ân, sức khỏe, sự bình an đến với cha và cộng đoàn.

*Con Anna Nguyễn Thị Thu Hà
nguyenthithuha2112@yahoo.com.vn*

Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại

1- Trước kia, con bập bồng trong đức tin, lúc này lúc kia. Nhưng sau một thời gian nghe cha giảng và nghe Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa của thánh nữ Faustina, nhờ ơn Chúa thương bây giờ con tin tưởng và biết phó thác vào Chúa hơn. Con thấy cuộc đời vui hơn khi có Chúa.

Trước khi biết đến Lòng Thương Xót Chúa, con cứ cảm thấy tâm hồn bất an và luôn bức bối trong mình vì chuyện quá khứ. Nhưng có một ngày, Chúa cho con hiểu được con cũng là kẻ có tội, nên con không còn dám kết án người khác nữa.

Và con cảm thấy bình an hơn khi con hiểu được thực trạng và địa vị của con trước mặt Chúa. Con chỉ là một con người yếu đuối, bất toàn và tội lỗi, không ai

giống ai. Chúa không kết tội người ta, con làm sao dám lớn hơn Chúa được?

*Con, Phụng USA
Pnguyenre@yahoo.com*

2- Chúng con là Anna Trần Thị Thanh Thủy và Gioan Kim Tâm. Gia đình chúng con ở tiểu bang Washington - USA.

Con biết đến Lòng Thương Xót Chúa mới đầu năm 2015 qua những bài giảng của cha. Nhờ những bài giảng đó mà nay con và chồng con siêng năng đọc kinh, cầu nguyện và tín thác vào Chúa. Thành phố mà chúng con đang ở cũng có cộng đoàn Việt Nam và cha Việt Nam, nhưng chỉ có 2 thánh lễ mỗi tháng, lễ vào lúc 1 giờ chiều Chúa Nhật bởi vì cha coi xứ là người Mỹ.

Vợ chồng con đã kết hôn được hơn 20 năm rồi và Chúa ban cho vợ chồng được 2 cháu gái. Cháu Jessica 17 tuổi và cháu Jasmine được 11 tuổi. Chúng con rất lấy làm hãnh diện vì hai cháu rất ngoan và lễ phép. Con làm nghề tóc, chồng con là kỹ sư điện. Cuộc sống của gia đình con Chúa cho hằng ngày dùng đủ và cũng không phải nợ nần gì cả. Nhưng gần đây con cảm thấy con cái con càng lớn thì con cảm nhận được sự lo lắng và thấy đây là một gánh nặng. Chồng con thì lúc nào cũng lo chăm chỉ làm và lo cho gia đình đầy đủ. Anh có thói quen về nhà là mở ti vi lên coi, còn con về nhà là chui vào bếp. Con cảm thấy bức bối nhưng con vẫn cố gắng không tỏ ra cau có, bởi vì anh không thích cảm ràm, vả lại con thì không thích nói nhiều.

Cha ơi, nhiều lúc con cảm thấy con sống chẳng qua vì các con, đôi lúc con nghĩ là hôn nhân của chúng không biết còn bao lâu nữa, những lúc con nghĩ đến đó là con chảy nước mắt bởi vì con không muốn gia đình tan rã. Con vẫn hằng đêm cầu nguyện xin Chúa cho gia đình con luôn được hạnh phúc. Còn về tâm linh thì gia đình con mỗi Chúa Nhật vẫn đi lễ như những gia đình công giáo khác. Việc đọc kinh tối thì chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Đi lễ ngày Chúa Nhật bởi vì là bắt buộc và để khỏi phải mắc tội bỏ lễ và cũng là để làm hài lòng Chúa, nhưng chẳng thấy Chúa đâu cả.

Sau lễ thì nhóm bạn rủ nhau đi chơi nếu con không về thăm gia đình con ở Seattle. Các mẹ thì shopping mua sắm, các bố thì đi uống cà phê, thỉnh thoảng đi casino giải trí, các cháu thì đi lòng vòng ở trong shopping hoặc xem phim, bởi vì nghĩ rằng đi làm cả tuần thì cuối tuần cho con cái đi chơi, cứ như thế gần 10 năm.

Cho đến tháng 5/2014, một anh trong nhóm bạn đã được Chúa gọi về vì bị ung thư bao tử nên gia đình con và gia đình bạn ấy không hứng thú đi chơi nữa và cảm thấy nên ở nhà để làm việc nhà, bởi vì cứ đi như vậy thì phí thời gian và phí tiền nữa.

Trước giáng sinh năm 2014 con cảm thấy mình đang khao khát một cái gì đó. Tuần lễ đầu tiên của năm mới, bình thường buổi sáng sau khi chở con đi học xong thì con hay lên internet để shopping, mặc dù không mua bán gì, thường là chỉ coi có gì giảm giá không hoặc đẹp thì con đặt hàng. Nhưng hôm đó con lại lên youtube và con thấy chứng nhân Lòng Thương Xót Chúa của cha Giuse Trần Đình Long, con mở lên xem. Con đã khóc thật

hiều khi nghe những người đó nêu lên những ơn lành mà Chúa đã ban cho họ. Từ đó con cũng được ơn là đã được biết Chúa là Cha yêu thương đã chết và đóng đinh trên thập giá vì tội lỗi con. Đây là năm đặc biệt, hạnh phúc nhất phúc của đời con, không gì sánh bằng. Rồi tối hôm đó chồng con đi làm về, con mở lên xem, chồng con xem và anh cũng mê luôn. Thế là Chúa đã biến đổi tâm hồn của vợ chồng con. Kể từ đó chồng con đi làm về không coi ti vi nữa mà mở nhạc thánh ca để nghe nhạc hoặc nghe những bài bài về Lòng Thương Xót Chúa do cha giảng.

Đã gần 10 năm con không đến tòa giải tội, vì con nghĩ đi xưng tội rồi cũng phạm lại thôi, những chuyện lật vạt như giận chồng, nói xấu bạn bè và mọi người quen biết chắc chẳng sao đâu. Nhưng sau khi nghe cha nêu ra những tội đó thì con đã cảm thấy rằng mình đã xúc phạm đến Chúa. Sau khi cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa thì con rất ao ước đến tòa giải tội để làm hòa với Chúa và cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng. Những nỗi buồn lo và ham muốn về xác thịt tự nhiên biến mất, đặc biệt là gánh nặng gia đình, nay con cảm được rằng không còn là gánh nặng nữa mà đó là “hồng ân”. Tất cả những gì con có được ngày hôm nay đều là ân sủng của Chúa dành cho con. Tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa!

Bây giờ con ao ước có thời gian để tham dự thánh lễ hàng ngày và không đi trễ như trước kia nữa, không mê đi chơi như hồi đó nữa. Mỗi tối vợ chồng con lần Chuỗi Mân Côi hoặc Lòng Thương Xót Chúa. Chúng con cố gắng tập cho các cháu đọc kinh tối và đi Châu Thánh Thể mỗi tối thứ ba. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con luôn

được vững tin vào Chúa, Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse. Sau hết xin Chúa ban muôn ơn lành xuống cho cha để cha có đầy đủ can đảm và nghị lực để đem tin mừng đến cho mọi người ở khắp mọi nơi.

*Con Anna Trần Thị Thanh Thủy
tracythuyvu@gmail.com*

3- Con tên là Nguyễn Khánh Trang, 48 tuổi. Con làm nghề nail, hiện đang ở Fort Worth, tiểu bang Texas, USA.

Con được ơn Chúa vào năm 2008. Năm đó, con lái xe đi làm về, trên xe có con gái 20 tuổi và con út 5 tuổi. Khi đang chạy xe thì có một chiếc xe lớn chạy ngược chiều cứ đâm đầu chạy bên phần đường của con. Con sợ quá, chưa kịp trở tay thì nó đã tông vào xe con.

Lúc cảnh sát đến kéo 3 mẹ con của con ra, xe con bị nát bét, tất cả đồ đạc trong xe vỡ ra vụn nát, phải phá cửa xe mới đem 3 mẹ con ra ngoài được, nhưng lạ thay, 3 mẹ con con và tượng Đức Mẹ không có một vết trầy xước.

Trước đây con là người tội lỗi lắm. Con rất thích xem bói. Nghe ở đâu có thầy bói là con bỏ cả lễ để đi xem, vậy mà Chúa và Mẹ vẫn đỡ nâng chở che con.

Một ơn lớn mà con nhận được từ Chúa là vào năm 2010. Con trai con 18 tuổi, lái xe từ nhà ông bà ngoại ở thành phố Oklahoma về nhà ở Texas. Lúc đang lái xe thì cháu ngủ gục, bị lọt xuống đường và văng ra cách đó cả trăm mét. Máy bay cấp cứu, nhưng con không hề biết gì. Sốt ruột vì cháu đi cả ngày không thấy về, con gọi điện thoại cho cảnh sát và được cho biết người đi xe bằng số đó đang nằm phòng cấp cứu.

Nghe tin dữ xong, con như ngất đi. Khi đến nhà thương, con biết cháu bị thương nặng và hôn mê trong 30 ngày. Trong vòng 30 ngày đó, con đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và Kinh Mân Côi liên tục, con gọi điện thoại về Cali nhờ cộng đoàn cầu nguyện. Có 2 người Mỹ, cứ mỗi khi chiều đến là vác tay lên vai nhau để đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa. Ông ta nói ông đã bị hôn mê nằm ở phòng này đúng 2 tháng. Trong bụng ông bị nhiễm trùng hết, vậy mà nhờ kinh Lòng Thương Xót Chúa mà ông được cứu sống như vậy.

Được một người tặng quyển sách Lòng Thương Xót Chúa, con cứ miệt mài đọc rồi khóc và kêu xin Chúa. Mỗi lần cháu đi mổ là con cầm tràng chuỗi quỳ cầu nguyện từ lúc bắt đầu mổ cho đến khi bác sĩ ra nói ca mổ thành công. Con thầm tạ ơn Chúa.

Kể từ ngày đó, cháu tỉnh dần trong phòng mổ. Bác sĩ nói nếu có tỉnh thì cháu cũng mất hết ý thức, không biết gì, vì khi xe lộn mấy vòng làm cho dây thần kinh của cháu bị chéo lại. Con lại khóc và tiếp tục cầu nguyện, lúc đó con có tiệm nail nhưng con cũng bỏ luôn và không nghĩ đến làm ăn gì nữa.

Tạ ơn Chúa, một phép lạ nữa lại xảy ra. Hôm nay cháu không những đi lại bình thường mà còn học giỏi nữa. Hiện giờ cháu đang học y tá năm thứ hai. Giờ đây cháu chịu nghe lời mọi người, không ngang bướng nữa. Ai cũng nói Chúa và Mẹ sinh cháu ra lần thứ hai. Cháu rất siêng năng đi lễ và không bỏ sót một thánh lễ nào.

Từ khi nhận được hai ơn huệ của Chúa, con đã sống sống đạo tốt hơn và tránh xa tội lỗi. Từ ngày biết đến trang web muoichodoi.info và nghe bài giảng của

cha, mỗi ngày lúc làm việc con tranh thủ nghe cha giảng. Con cảm thấy tâm hồn con nhẹ nhõm khi nghe giảng và con nguyện sẽ để dành tiền làm việc bác ái. Giờ đây con sống phó thác, nếu Chúa thấy điều gì tốt đẹp nhất thì Chúa làm cho con, và con tin rằng những gì Chúa làm cho con đều là Chúa muốn tốt cho con mà thôi.

*Con, Trang Nguyen, TX - USA
khanhnguyen1965.tn@gmail.com*

4- Con là Maria Trần Thị Thu, đang ở bên Hoa Kỳ. Cách đây một năm con có xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện cho con được khỏi bệnh mất ngủ và nay con đã bớt rất nhiều. Mặc dù con vẫn còn bệnh, nhưng mỗi lần cảm thấy tuyệt vọng là con tìm đến Lòng Thương Xót Chúa và cầu nguyện, chính những lúc ấy con cảm thấy nhẹ nhàng. Hằng ngày con vẫn thường nghe bài giảng của cha, thật tuyệt vời cha ạ, qua những lời cha giảng, con nhận ra rằng Chúa quá thương chúng con và Ngài không bao giờ bỏ chúng con. Mỗi lần con thấy có ai bệnh và cảm thấy chán nản thì con khuyên họ hãy đến với Lòng Thương Xót Chúa và cầu nguyện. Khi chạy đến với Chúa và cầu nguyện họ cảm thấy rất vui.

Cám ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho con. Xin Chúa và Mẹ Maria luôn thương xót và ban ơn cho cha và cộng đoàn.

5- Con là Teresa Hồng Loan, đang ở tiểu bang Virginia USA. Con đã có gia đình và con đang làm công nhân. Chồng con là tân tông, nhưng cảm ơn Chúa vì anh ấy rất ngoan đạo. Con có một người con trai, năm nay

cháu được 12 tuổi. Con đi chợ và thấy CD bài giảng của cha nên con lấy về nghe. Sau đó biết được website muoichodoi.info nên con nghe cha giảng mỗi ngày.

Những ơn Chúa đã ban cho con và gia đình con thì nhiều lắm, không kể cho hết. Con chỉ biết tạ ơn Chúa và Mẹ Maria đã luôn che chở phù trợ cho con. Cách đây một năm, bác sĩ nói con bị khối u ở tử cung, con phải mổ để cắt bỏ. Con tuyệt vọng và mất ngủ triền miên, con không dám kể với ai, chỉ biết khóc thầm và cầu nguyện và xin phước thác cho Chúa. Sau ca mổ, bác sĩ nói là khối u lành nên không sao và chỉ cần theo dõi, thế nhưng con vẫn không tài nào ngủ được. Bác sĩ nói vì con suy nghĩ quá nhiều nên bị stress rất nặng.

Con đã sử dụng không biết bao nhiêu là thuốc ngủ nhưng vẫn không ngủ được nên sức khỏe con rất là yếu. Con nghĩ chỉ có Chúa mới cứu con được và con lại tiếp tục cầu nguyện và cầu nguyện, sau đó thì con email cho cha. Ngày hôm sau con đi tái khám, bác sĩ đã thử rất nhiều loại thuốc ngủ nhưng không có loại nào hợp với con. Khi tới phiên chờ để gặp bác sĩ thì có người đến để đưa mẫu thuốc mẫu, sau đó bác sĩ đưa cho con và nói đây là thuốc mới và nói con uống thử xem sao.

Thật là mâu nhiệm, Chúa đã cứu con cha ạ. Từ đó đến nay con đã bớt rất nhiều. Con biết rằng Chúa không bao giờ bỏ con, chỉ cần nghĩ đến Chúa và cầu nguyện là mọi sự rồi sẽ tốt đẹp. Tạ ơn Chúa.

Con, Hồng Loan USA
hongloanteresa@yahoo.com

trang thơ Dâng Mẹ

MẸ LAVANG MẸ THƯƠNG XÓT

*Con tới Mẹ, khi trời đêm buông xuống.
Thánh địa dịu lời, trầm lắng nguyện xin.
Con sốt sáng, dâng lời kính cảm tạ.
Cùng với Mẹ, dâng hy lễ tri ân.*

*Mẹ xinh đẹp, hơn mọi người dương thế.
Ơn cao vời, Chúa êm ái trao ban.
Tình sạch quá, ơn vô cùng cao quý.
Cả xác hồn, Mẹ tuyệt diệu tình trong.*

*Mẹ ơi Mẹ, tên Lavang nhè nhẹ.
Thuở năm nào, Mẹ hiện đến ủi an.
Đoàn con cái, đang làm than nguy khốn.
Khẩn van nài, Mẹ thương xót cứu nguy.*

*Mẹ hiền hậu, dịu êm như suối mát.
La vang là, nơi chốn Mẹ hiện ra.
Giờ tới đó, tâm hồn con nhẹ nhõm.
Nhờ qua Mẹ, Lòng Thương xót trao ban.*

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

GIEO YÊU THƯƠNG - DIỆT OÁN THÙ

*N*gười phụ nữ ấy rụt rè đi chiếc xe đạp cà khố, sau lưng là hai đứa trẻ lúi húi tìm đến điểm hẹn Tín Thác. Với giọng nói không thể nhỏ hơn, từng câu chữ của chị kể về cuộc đời mình làm những thiện nguyện viên Tín Thác cảm thấy xót xa: Chúa ơi, sao thế gian vẫn còn những con người với nhau mà đối xử sao quá tàn nhẫn!

• Thói Đời Vất Chanh Bỏ Vỏ

Chị Nguyễn Thị Kim Cúc vốn sinh ra đã mang phận mồ côi. Những ngày đầu nhìn thấy ánh sáng cuộc đời, trong mắt chị đã chằng bao giờ tồn tại hình bóng mẹ cha bao giờ. Những ngày sau đó, cô bé Kim Cúc dù vẫn còn nằm ngửa trên cũi, cũng đã phải nếm trải dần mùi đời của thân phận “mồ côi mồ cút”. Ít thời gian sau, một đôi vợ chồng đã đón chị từ bệnh viện về làm con nuôi. Những tưởng đó sẽ là kết thúc đẹp cho cô bé mà số phận vốn đã thiệt thòi từ tấm bé.

Đôi vợ chồng ấy vốn hiếm muộn mười mấy năm. Một ngày nọ đi xem tướng số gì đó, thầy bói phán rằng:

muốn sinh con thì phải nhận một đứa con về nuôi, nếu đứa bé đó có tật thì càng tốt, thế mới có thể có con. Nên họ lật đật đi tìm một đứa trẻ, và đó là chị Cúc, đứa trẻ mồ côi bị bỏ ngay tại viện lúc vừa sinh, và dị tật cái chân ngay sau khi vừa rời lòng mẹ.

Họ thương yêu chị Cúc hết mực như đã hứa với ông thầy, để đẻ được con. Ông thầy cũng cao mưu phán phải làm mọi sự y như con đẻ. Vì thế họ cũng ra chính quyền làm giấy tờ nhận con đâu ra đấy. Mấy năm sau đó họ cũng được một mụn con đẻ đích thực. Kể sao cho xiết niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng son sẻ, đã không tiếc yêu thương mà nuôi một mầm sống chẳng phải máu mủ gì đúng như cam kết với thần với thánh, nên chắc “trời” giữ lời, ban cho đứa con ruột rà làm quà trả lễ!

Chẳng ngờ lòng người đã ngắn còn nhiều khúc quanh, trả xong “cam kết” với thánh thần, kể từ đó cuộc đời chị Cúc thành thảm họa, cuộc sống không còn đứng ở bậc con cái, mà đã thành người hầu kẻ hạ lúc nào không hay. Những trận đòn, chửi rủa thậm tệ cứ thế thường xuyên hơn, đỉnh điểm đến một ngày đôi vợ chồng “trước tưởng là tốt ấy” đánh chị một trận đòn thừa sống thiếu chết rồi đuổi chị ra khỏi căn nhà mà trước đây đã tưởng là chốn yêu thương dành cho chị.

• Lấy Tình Thương Đáp Trả Hận Thù

Tự nhiên đang có một gia đình rồi lại trở về phận côi cút, làm sao không khỏi choáng váng với cô bé Kim Cúc mới mười mấy tuổi? Vậy mà Cúc cũng tự sinh tồn lớn lên được, lấy được tấm chồng, lại có thêm hai đứa con.

Những bất hạnh vẫn chưa buông tha chị. Người chồng bị áp lực trước cách đối xử của nhà vợ, thấy rõ mình chẳng được lợi gì khi thấy gia đình vợ đối xử lạnh nhạt với chị Cúc, nửa lời hỏi thăm chẳng có, gặp là mắng chửi, gặp là đuổi đánh. Thế là anh cũng lại hiện nguyên hình là một gã hèn nhát, chạy theo bồ nhí mất dạng, bỏ lại hai đứa con nhỏ bơ vơ cùng người vợ quanh năm ốm yếu.

Trơ lại một mình, lại phải đèo bồng thêm hai đứa con giờ không còn một bóng tùng quân nào mà dựa dẫm, chị Cúc phải trải thân làm hết nghề này đến nghề khác mưu sinh, cốt nuôi được hai con ăn học. Thời gian đầu chị đi bán vé số, ròng rã bước chân tập tễnh hết con đường này đến con đường khác, cố gắng mời chào bán từng tờ vé số nuôi con. Biết bao cạm bẫy, biết bao hiểm nguy rình rập người phụ nữ cô thân đơn chiếc như thế! Mưu sinh đã muôn phần gian khó, những họa tai rình rập lại càng làm con người ta thêm khốn khổ. Bán vé số đã chẳng được mấy đồng mà chị còn bị bọn bắt lương giật vé số mấy lần. Táng tận lương tâm hơn, chúng đập ngã người đàn bà tật nguyên yếu ớt chỉ để giật cho được mấy tờ vé số!

Sau nhiều lần bị giật như thế vốn liếng đã cạn kiệt hết, chị Cúc đành chuyển qua làm công nhân may. Nhưng sức lực người đàn bà bệnh tật nhiều như thế, đi làm công nhân làm sao trụ nổi như thanh niên trai tráng, thế là cứ một bữa làm lại hai bữa nghỉ vì bệnh, làm công được công mất, lương tháng tom góp mãi chẳng qua nổi ba triệu. Gần ba triệu đồng giữa lòng phố thị, vật giá đắt đỏ này làm sao sống? Ba triệu một tháng cho 3 con người: hai con nhỏ đại cần ăn học, mẹ thì đau yếu. Than ôi!

Ba triệu đối với người giàu sang có khi chỉ đáng giá bằng một nửa của một bàn tiệc xa hoa cao lương mỹ vị. Ba triệu không đủ cho một thiếu gia ăn chơi phá phách ở một quán Bar sang trọng nào đó, ba triệu chắc chẳng thể đủ cho một quý cô ưa thích shopping. Nhiều trai xinh gái đẹp cầm ba triệu đi dạo phố còn trách ba mẹ: Sao đưa tôi ít thế! Dòng xoáy đồng tiền quả là khôn lường, không bao giờ là đủ, không bao giờ là dừng lại đối với những phàm nhân chỉ biết bạc vàng trong con mắt. Thuở đời nhìn nhau bằng vật chất, quen nhau bằng quyền lực, đối xử với nhau bằng địa vị.

Tất cả đều chìm đắm vào cái bẫy mà Satan bày ra, một cái bẫy vô cùng hào nhoáng rực rỡ, nhưng cũng rất dễ dàng đánh gục lương tâm, nhân phẩm con người. Cần lắm, cần lắm những phút giây sống chậm lại, nghĩ suy tâm tình với Thiên Chúa, với trái tim vô cùng thương xót của Chúa Giêsu. Hãy nghĩ về mồ hôi lao động, về giá trị của đồng tiền, về giá trị của ba-triệu-bạc mà vào tay mình, chắc chẳng thể đủ cho một cuộc vui tốn kém.

Vậy mà ở xóm nghèo, một góc nghèo nơi rìa thành phố, gạt qua những đèn màu phố thị, có một người mẹ gạt qua ốm đau thể xác, miệt mài đi làm một công nhân may, kiếm ba triệu bạc tiền lương, nuôi con ăn học, nuôi con lớn khôn.

Cuộc đời nghiệt ngã, khó khăn như thế nhưng khi thiện nguyện viên Tín Thác hỏi về gia đình hay người chồng, tuyệt nhiên gương mặt chị không gợn lên nét nhíu mày hay nổi giận. Trong đôi mắt ấy không còn nét hận thù. Tất cả chỉ là một nét quên: quên đi những con người tưởng là rất thương yêu, nhưng lại hóa ra vô cùng bội bạc.

• Món Quà Lòng Chúa Thương Xót

Thằng bé con trai của chị năm nay lên lớp bốn, nhìn rất lanh lợi và tinh anh. Tất cả niềm tự hào của Cúc khi nói chuyện, đều là vì con cái. Hai con của chị ngoan, đặc biệt là cậu con trai năm nay vào lớp bốn, các năm trước cháu đều đạt học sinh giỏi. Thấm được nỗi vất vả của mẹ, cháu luôn cố gắng học giỏi để mẹ Cúc khỏi buồn.

Khi kể về niềm vui học hành của con, Cúc thở dài, chị lo vì những điều trái ngang bất công nơi cuộc sống trần tục sẽ làm hỏng sự ham học nơi thằng bé. Chuyện buồn của chị lại tiếp nối bởi một tai nạn cách đây mấy tháng làm chị bị đứt gân chân, nằm liệt giường cả tháng trời, không đi làm gì được. Tiền học của con, tiền ăn, tiền sinh hoạt kéo đến sát đầu giường nơi người mẹ đau chân đang nằm liệt. Chị Cúc liều mạng đi vay bạc “nóng” (vay tiền lãi suất cao của xã hội đen) để có chi phí lo cho con học hành. Cứ một triệu trả thành triệu hai, lãi một tháng hai trăm ngàn đồng. Chị đánh liều vay ba bốn triệu để lo việc học hành cho con, lo cái ăn cái uống qua được cơn đau bệnh. Lãi cao, về sau chị gượng dậy được đi làm nhưng lương cũng chỉ vừa đủ chi tiêu, không có để trả lãi.

Thế là lãi mẹ gom vào lãi con, tự nhiên số nợ nần nòi thành năm sáu triệu. Mấy ngày nay chủ nợ đến đòi sát rượt, cứ nhè chiều tối lúc mấy mẹ con tùm tùm là tìm đến mặt sát chửi rủa.

Nỗi sợ hãi hằn lên trong ánh mắt thằng bé và đưa em gái khi nghe mẹ kể về những khoảnh khắc chủ nợ tìm đến đòi tiền. Là những lời chửi rủa không thể tục tằn hơn, là những lời đe dọa xiết nhà, xiết bếp (bếp mà cũng xiết nợ!), xiết xe đạp. Nhà có gì sẽ tịch thu bằng hết. Là

những khoảnh khắc ba mẹ con ôm cứng trong nhà vì sợ, chịu những trận mưa đá gạch, chai lọ từ chủ nợ ném vào bể cửa, bể đồ...

Chị Cúc nhìn con trai thờ dài, sự ác nghiệt như thể làm thằng bé sợ hãi chắc chẳng còn tâm trí nào mà học cho nổi. Hỏi tương lai con thích làm gì, thằng bé cười bền lên bảo con chưa biết... Con gái nhỏ của chị năm nay cũng vừa vào lớp một. Trẻ con như tờ giấy trắng. Chị lo lắm. Không biết những bất hạnh, bất công đang bủa vây quanh mẹ con chị đầy rẫy như thế, liệu các con chị có còn được một cửa sống bình an không?

Người thiện nguyện cảm thông và chẳng biết nói gì hơn khi trao phần quà từ thiện nguyện Tín Thác và cộng đoàn lòng thương xót Chúa, là một chục gạo để mấy mẹ con có cái ăn trong mấy tháng hè. Và một phần tiền để lo sách giáo khoa, lo bút tập, và đồng phục mới cho hai cháu. Chị vui miệng nói, cháu lớn – Bé Nguyễn Công Hậu – mấy năm nay toàn mặc quần áo đồng phục xin từ các anh chị lớn, năm nay thế là con có áo mới rồi!

• Gieo Tin Yêu Vào Cuộc Đời

Những người thiện nguyện viên âm thầm đã theo sát bước chân chị Cúc đã tròn vẹn 4 năm ròng, từ lúc hai đứa con của chị đưa thì thò lò mũi xanh, đứa thì nhỏ xíu còn bồng trên tay. Tình thương không nằm chật hẹp trong 1 lần trao quà, 1 lần cứu trợ. Tình yêu thương âm thầm và nhẹ nhàng len lỏi, kết nối những người mang trái tim bác ái và những phận người khó nghèo, đã trải qua sợi dây thời gian không quản gian khó...

Chia tay chị Cúc nơi góc xóm nghèo nàn, nhìn dáng người đàn bà tập tễnh đẩy chiếc xe đạp cà tàng, mấy cháu nhỏ líu ríu sau chân mẹ, mới nhận ra hạnh phúc không nằm ở việc người khác đối xử với mình ra sao, mà chỉ cần mình tỏ lòng với người khác như thế nào. Nhìn vào cuộc đời chị Cúc, ai nói là không bất hạnh? Chị Cúc hoàn toàn có thể lựa chọn đời đầu với cha mẹ nuôi, đời đầu với chồng mình để tìm lại lẽ công bằng được không?

Được chứ! Nhưng chị không chọn như thế. Đơn giản là chị đã làm tất cả những gì mà một người mẹ có thể làm, lao động lương thiện, không bán linh hồn mình cho quỷ dữ để đánh đổi chút vật chất tầm thường. Hạnh phúc đối với người phụ nữ tật nguyên ấy, là năm học mới các con đã có sách, có quần áo mới đi học. Thế là đã quá đủ!

Đọc lại lời Chúa Giêsu nói với chị thánh Faustina trong Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa, dường như cũng đang nói với chị Cúc hôm nay:

"Cha vui mừng vì con đã cư xử đúng tư cách là ái nữ của Cha. Con hãy luôn nhân lành như Cha là Đấng nhân lành. Vì yêu mến Cha, con hãy yêu thương mọi người, kể cả những kẻ chống đối con, để Lòng Thương Xót của Cha có thể phản chiếu tràn đầy qua tấm lòng của con" (NK, 1695)\

"Hỡi ái nữ của Cha, con hãy nhìn Trái Tim từ ái Cha và phản chiếu lòng cảm thương ấy nơi trái tim và các hành động của con, để khi cao rao Lòng Thương Xót Cha cho thế giới thì con cũng nhờ đó mà được bù đắp." (NK, 1688)

Mừng Mẹ Lên Trời

MARIA - NGƯỜI NỮ CỦA NIỀM TIN, MẸ CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

*"Mẹ Maria là người
nữ của niềm tin; Mẹ của
Lòng Thương xót, là Mẹ
của Giáo Hội; Mẹ đã tin
tưởng. Đời sống của Mẹ
chứng tỏ rằng Thiên Chúa
là Đấng không lừa dối
chúng ta"*

*(Bài Giảng của ĐTC
Phanxicô trong Thánh Lễ ở
trước Đền Thánh Mẫu
Caacupé trong chuyến công
du Paraguay thứ Bảy
11/7/2015)*

... Trong Phúc Âm thánh Luca 1,26-36 chúng ta nghe lời thiên thần chào Đức Maria: "Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng. Đức Chúa ở cùng bà" Mừng vui lên, Maria, mừng vui lên. Khi nghe thấy lời chào này, Mẹ Maria cảm thấy bối rối và tự hỏi lời chào ấy có ý nghĩa gì. Mẹ hoàn toàn không hiểu được những gì đang xảy ra lúc ấy. Thế nhưng Mẹ biết rằng vị thiên thần này từ Thiên Chúa mà đến và vì thế Mẹ đã thưa xin vâng. Maria là Mẹ

của Xin Vâng. Xin vâng với ước mơ của Thiên Chúa. Xin vâng với việc chăm sóc của Thiên Chúa. Xin vâng với ý muốn của Thiên Chúa.

Như chúng ta đều biết, đó là tiếng xin vâng không dễ gì để sống. Một tiếng xin vâng chẳng được đặc ân hay chuyên biệt nào. Ông Simeon đã nói tiên tri về Mẹ rằng: "Một lưỡi gươm sẽ đâm thấu tâm hồn bà" (Luca 2,35), và thật sự đã xảy ra như thế. Đó là lý do chúng ta yêu mến Mẹ rất nhiều. Chúng ta thấy được một người mẹ thật sự ở nơi Mẹ, một người mẹ giúp chúng ta giữ cho đức tin và đức cậy được sống động giữa những hoàn cảnh éo le phức tạp. Suy nghĩ về lời tiên tri của ông Simeon, chúng ta cần chia sẻ ngắn gọn về 3 thời khắc khó khăn trong đời sống của Mẹ Maria:

1- Thời khắc thứ nhất là cuộc hạ sinh của Chúa Giêsu. Các vị không có chỗ trọ. Các vị là những người vô gia cư, không nơi nào đón nhận Con của Mẹ. Không có nơi để Mẹ có thể sinh hạ. Các vị không có họ hàng thân thuộc ở gần đó; các vị lẻ loi cô độc. Chỉ có một nơi duy nhất đó là một hang của thú vật. Chắc hẳn Mẹ vẫn nhớ những lời của thiên thần: "Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng. Đức Chúa ở cùng bà". Mẹ dám tự hỏi rằng: "Đức Chúa ở cùng tôi ư? Thế thì Ngài ở đâu bây giờ trong hoàn cảnh tối tăm này?"

2- Thời khắc thứ hai là việc trốn sang Ai Cập. Các vị cần phải ra đi, đi đến nơi lưu đầy. Các vị chẳng những không có phòng, không có gia đình gần gũi, sự sống của các vị còn nguy hiểm nữa. Các vị cần phải lên đường ra nước ngoài. Các vị là các kẻ di dân bị bách hại,

vì lòng ghen tương và tham lam của ông vua. Cả ở đó nữa, Mẹ có thể đã dám tự hỏi rằng: "Tất cả những gì đã được thiên thần hứa hẹn đâu cả rồi?"

3- Thời khắc thứ ba là biến cố Chúa Giêsu chết trên thập tự giá. Không một cảm nghiệm nào khó khăn hơn đối với một người mẹ khi chứng kiến thấy cái chết của con mình. Thật là đoạn trường. Chúng ta thấy Mẹ Maria ở đó, ở dưới chân cây thập tự giá, như hết mọi người mẹ, mạnh mẽ, trung thành, ở với người con của Mẹ cho tới lúc người con chết, chết trên thập giá. Cả ở đó nữa, Mẹ có thể đã đặt vấn đề: "Đâu là tất cả những lời hứa hẹn thiên thần đã nói với tôi?"

Mẹ Maria là người nữ của niềm tin; Mẹ của Lòng Thương xót, là Mẹ của Giáo Hội; Mẹ đã tin tưởng. Đời sống của Mẹ chứng tỏ rằng Thiên Chúa là Đấng không lừa dối chúng ta, Thiên Chúa không bỏ rơi dân của Ngài, ngay cả trong những lúc hay những trường hợp đường như Ngài không có đó. Mẹ Maria là người môn đệ đầu tiên của Con Mẹ, và trong những lúc khó khăn Mẹ đã giữ cho niềm hy vọng của các tông đồ sống động. Họ cảm thấy lo sợ nên đã giam mình ở căn thượng lầu.

Là một người phụ nữ chú ý tới các nhu cầu của người khác, Mẹ có thể nói - khi việc cử hành và bầu khí vui vẻ đã đi đến cùng - "**Này, họ hết rượu rồi**" (Gioan 2,3). Mẹ là người nữ đã đến ở với người chị họ của Mẹ "chừng 3 tháng" (Luca 1,56), nhờ đó bà Isave không bị lẻ loi khi sửa soạn sinh con. Đó là người mẹ của chúng ta, rất tốt lành và rất nhân ái, Mẹ là Đấng hỗ trợ chúng ta trong cuộc sống trên dương gian này...

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 8-2015

Hãy cứ sống tốt kể cả khi thấy lòng tốt của con bị người ta lạm dụng. Chính Cha sẽ nói thay cho con khi cần thiết.

Hãy biết ơn ngay cả những ơn nhỏ mọn nhất Cha ban, bởi vì lòng biết ơn của con thôi thúc Cha phải ban cho con thêm nhiều ơn mới..." (NK, 1701)

- **C**ha là Thầy Dạy của con, hiện giờ và mãi mãi là thế; con hãy cố mô phỏng trái tim con nên giống Trái Tim hiền lành và khiêm nhượng của Cha.

Con đừng bao giờ đòi hỏi quyền lợi. Hãy hết sức bình tĩnh và nhẫn nhục chịu đựng tất cả những gì xảy đến với con.

Đừng bào chữa khi bị trách mắng, mặc dù con vô tội. Hãy nhường cho người khác phần thắng.

- **H**ôm nay tôi được thưa chuyện với Chúa và Người phán bảo tôi: "Có những linh hồn Cha không thể làm gì được cho họ. Họ là những linh hồn lúc nào cũng xét nét tha nhân, nhưng lại không biết những gì đang xảy ra trong lòng mình. Họ không ngót nói về người khác, thậm chí cả trong giờ thinh lặng ngất là giờ qui định để

thâm thĩ với một mình Cha. Các linh hồn đáng thương, họ không nghe lời Cha; nội tâm họ rộng tuếch. Họ không tìm Cha trong tâm hồn, nhưng trong chuyện ngồi lê đôi mách là chỗ chẳng bao giờ tìm thấy Cha.

Họ cảm nhận nổi trống vắng của họ, nhưng không thừa nhận tội mình, trong khi các linh hồn được Cha ngự trị lúc nào cũng là một nguồn sám hối thường xuyên. Thay vì sửa mình, tâm hồn họ lại sôi sục ghen tương, và nếu không hoán cải, họ còn lún sâu hơn nữa. Một tâm hồn đã ganh tị đến thế giờ đây lại còn ngập ứ ghét ghen. Họ đã ở sát bờ vực thẳm. Họ ghen tương về những ân huệ của Cha nơi các linh hồn khác, trong khi chính họ lại không thể và cũng không muốn đón nhận. (NK, 1717)

- *Có những lúc Chúa Giêsu cho lòng tôi biết mọi sự hiện hữu trên trần gian đều phục vụ tôi: các bạn hữu, các kẻ thù, thành công, chống đối... tất cả mọi sự, dù muốn dù không, đều phải phục vụ tôi.*

Tôi không để tâm suy nghĩ về những sự ấy; tôi cố gắng trung thành và yêu mến Chúa đến độ hoàn toàn quên mình. Chính Chúa chăm sóc tôi và chiến đấu chống lại địch thù tôi. (NK, 1720)

- *Tôi thường thấy các cạm bẫy rình chờ tôi do những người nhẽ ra không nên làm như thế. Tôi không bào chữa, nhưng phó mình hoàn toàn cho Thiên Chúa, Đấng thấu suốt lòng tôi. Và tôi thấy những người ấy đã*

mắc vào những dò bẫy do chính họ giương ra.

Lạy Thiên Chúa, Chúa công bình và tốt lành nhường nào! (NK, 1727)

- *Lạy Chúa Giêsu của con, mặc dù được thôi thúc rất mạnh mẽ, nhưng con phải hành động thật chậm rãi, và như vậy là cốt để không làm hỏng công cuộc của Chúa bằng sự hấp tấp của con.*

Ôi Chúa Giêsu của con, Chúa cho con biết về các mầu nhiệm của Chúa và muốn con truyền đạt cho các linh hồn. Giờ đây, không còn bao lâu nữa con sẽ có thể hành động.

Vào giờ phút rõ ràng như bị hoàn toàn hủy diệt, thế mà sức mạng của con - giờ đây không còn gì cản trở - sẽ được khởi sự; mặc dù có nhiều người chống đối, nhưng không gì

có thể làm thay đổi thánh ý Thiên Chúa. (NK, 1389)

- *Lạy Chúa Giêsu của con, không gì có thể hạ thấp những lý tưởng của con; tức là tình yêu con đã dành cho Chúa.*

Mặc dù con đường ấy đầy chông gai, nhưng con không sợ tiến bước. Cho dù mưa rào những bách hại có trút xuống trên con; cho dù các bạn hữu có từ bỏ con; cho dù mọi sự đều mưu đồ chống đối con và bầu trời trở nên đen tối; cho dù giông tố gầm thét nổi lên, con cảm thấy hoàn toàn đơn chiếc và phải đương đầu với tất cả; tuy nhiên, con tràn đầy bình an, con vẫn tin thác vào Lòng Thương Xót Chúa, ôi lạy Thiên Chúa của con, và hy vọng của con sẽ không bị dập tắt. (NK, 1195)